

ผลกระทบของการกลายเป็นเมืองต่อการว่างงาน

ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ประยุกต์
มหาวิทยาลัยแม่โจ้
พ.ศ. 2565

ผลกระทบของการกลายเป็นเมืองต่อการว่างงาน

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของความสมบูรณ์ของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ประยุกต์

สำนักบริหารและพัฒนาระบบราชการ มหาวิทยาลัยแม่โจ้

พ.ศ. 2565

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยแม่โจ้

ผลกระทบของการกลายเป็นเมืองต่อการว่างงาน

ณัฐริกา สวรรณรัตน์

วิทยานิพนธ์นี้ได้รับการพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการสมบูรณ์ของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ประยุกต์

พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธรรณชนก เพชรานนท์)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วราภรณ์ นันทะเสน)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิตาชล ลีรัตนกร)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

ประธานอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เก นันทะเสน)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

สำนักบริหารและพัฒนาวิชาการรับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์ ดร.ญาณิน โอภาสพัฒนกิจ)

รองอธิการบดี

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

ชื่อเรื่อง ผลกระทบของการกลายเป็นเมืองต่อการว่างงาน
ชื่อผู้เขียน นางสาวณัฐริกา สุวรรณรัตน์
ชื่อปริญญา เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ประยุกต์
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธรรณูชนก เพชรานนท์

บทคัดย่อ

การขยายตัวของความเป็นเมืองเป็น กระบวนการทางเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงพื้นที่ชนบทให้กลายเป็นเมืองขณะเดียวกันก็เปลี่ยนรูปแบบการกระจายตัวของประชากรเชิงพื้นที่ไปยังเขตเมืองมากขึ้น ยังรวมถึงการเปลี่ยนแปลงการประกอบอาชีพ วิถีชีวิต วัฒนธรรม และพฤติกรรม เมื่อเกิดการย้ายถิ่นฐานของแรงงานที่มากขึ้นจะทำให้การขยายตัวของเมืองสูงขึ้น และส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจ ผลที่ตามมาของการขยายตัวของความเป็นเมืองคือการจ้างงาน งานวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบผลกระทบของการกลายเป็นเมืองต่อการว่างงาน โดยใช้ข้อมูลอนุกรมเวลารายปีระหว่างปี พ.ศ. 2543 ถึง 2562 โดยใช้วิธี Panel Cointegration Test , Panel FMOLS และ Panel VECM จากการศึกษาพบว่าปริมาณการส่งเงินกลับ การไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศ และอัตราการมีส่วนร่วมของแรงงานมีนัยสำคัญในลักษณะความสัมพันธ์ที่ตรงกันข้ามกับอัตราการว่างงานแสดงให้เห็นว่าเมื่อปริมาณการส่งเงินกลับ การไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศ และอัตราการมีส่วนร่วมของแรงงานลดลงส่งผลต่ออัตราการว่างงานที่เพิ่มขึ้น ในทางกลับกันสัดส่วนของประชากรในเมือง และสัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการมีความสัมพันธ์ไปในทางเดียวกันกับการว่างงานแสดงให้เห็นว่าเมื่อสัดส่วนของประชากรในเมือง และสัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการเพิ่มขึ้น อัตราการว่างงานจะเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ผลของการวิจัยในครั้งนี้ยังบ่งชี้อีกว่าในระยะสั้นสัดส่วนของประชากรในเมือง สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการ ปริมาณการส่งเงินกลับ การไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศ อัตราการมีส่วนร่วมของแรงงาน และอายุขัยเฉลี่ยมีนัยสำคัญที่ส่งผลต่อการว่างงาน จากผลงานวิจัยพบว่าความสัมพันธ์ในระยะยาวของการว่างงานกับการกลายเป็นเมืองสอดคล้องกับสมมติฐานของทฤษฎี Harris Todaro และความเร็วของการปรับตัวในระยะสั้นเพื่อเข้าสู่ดุลยภาพในระยะยาวมีค่าเท่ากับ 18 เปอร์เซ็นต์

คำสำคัญ : การว่างงาน, การกลายเป็นเมือง, การย้ายถิ่น

Title	THE IMPACTS OF URBANIZATION ON UNEMPLOYMENT
Author	Miss Nattharika Suwannarat
Degree	Master of Economics in Applied Economics
Advisory Committee Chairperson	Assistant Professor Dr. Thanchanok Bejrananda

ABSTRACT

Urbanization is the population changes from rural to urban, the decreasing proportion of people who lives in rural areas. Urbanization is the cause of adaptation in occupation, culture, and behavior. When more labor migration occurs, urbanization increases and it will affect the economy. The consequence of urbanization is employment. So, the objective of this research is the examination of the impacts of urban development on unemployment during 2000 and 2019. The panel data is analyzed by using Panel Cointegration Test, Panel FMOLS, and Panel VECM. The results illustrate that the personal remittances, inflow of foreign population and labor force participation is negatively and significantly related to unemployment. This result implies that the personal remittances, inflow of foreign population and labor force participation decrease, unemployment will increase. On the other hand, the urban population and service have a positive relationship with unemployment, which that emphasizes the urban population and service increase, unemployment will increase. The obvious result indicates that the urban population, service, personal remittances, inflow of foreign population, labor force participation and life expectancy at birth are statistically significant in influencing unemployment in the short run. According to the research, the long-term relationship of unemployment and urbanization is consistent with the Harris Todaro theory hypothesis, and the speed of short-term adaptation to long-term equilibrium is 18 percent.

Keywords : Unemployment, Urbanization, Migration

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์อย่างยิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธรรณชนก เพชรานนท์ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วราภรณ์ นันทะเสน และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิศาชล ลีรัตนกร อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือ ให้ความรู้ ความคิด คำแนะนำ คำปรึกษาตลอดจนการตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ เป็นอย่างดี จนการวิจัยศึกษาในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณครอบครัว และเพื่อน ๆ ที่ได้ส่งเสริม สนับสนุน และให้คำแนะนำแก่ผู้วิจัยได้ จัดทำงานวิจัยฉบับนี้จนเสร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ณัฐริกา สุวรรณรัตน์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญรูปภาพ.....	ฌ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ที่มาและความสำคัญ.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของงานวิจัย	8
1.3 ประโยชน์ที่ได้จากงานวิจัย	8
1.4 ขอบเขตการศึกษา.....	9
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
2.1 ความสำคัญของการกลายเป็นเมือง	10
2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างการกลายเป็นเมืองกับการว่างงาน.....	12
2.3 การทบทวนทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้อง	15
2.3.1แนวคิดของ Lewis.....	15
2.3.2. แนวคิดของ Ranis และ Fei.....	15
2.3.3 ทฤษฎีของ Todaro	16
2.3.4 ทฤษฎีของ Harris-Todaro.....	18
2.3.5 การทบทวนวรรณกรรมของทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้อง.....	21
2.4 กรอบแนวคิด	23

บทที่ 3 ข้อมูล และวิธีดำเนินการวิจัย	24
3.1 ข้อมูลและตัวแปร.....	24
3.2 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	25
3.2.1 แบบจำลองทางทฤษฎี	26
3.2.2 แบบจำลองทางเศรษฐมิติ	30
3.2.3 เศรษฐมิติและการวิเคราะห์	33
3.2.3.1 การทดสอบความนิ่ง (Panel Unit root test).....	33
3.2.3.2 การทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาว (Panel Cointegration Test)	33
3.2.3.3 การประมาณค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ในระยะยาว โดยวิธีการ Panel Fully Modified Ordinary Least Squares (Panel FMOLS).....	33
3.2.3.4 การประมาณค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ในระยะสั้นโดยวิธีการ Panel Vector Error Correction Model (Panel VECM).....	33
บทที่ 4 ผลการศึกษา.....	35
4.1 การทดสอบความนิ่ง (Panel Unit Root Test).....	35
4.2 การทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาว (Panel Cointegration Test)	37
4.3 การประมาณค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ในระยะยาว โดยวิธีการ Panel Fully Modified Ordinary Least Squares (Panel FMOLS).....	38
4.4 การประมาณค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ในระยะสั้นโดยวิธีการ Panel Vector Error Correction Model (Panel VECM).....	39
บทที่ 5 สรุปผลและข้อเสนอแนะ	44
บรรณานุกรม.....	47
ประวัติผู้วิจัย.....	59

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 ข้อมูลและตัวแปร.....	25
ตารางที่ 2 ผลการทดสอบความหยุดนิ่งของข้อมูลโดยใช้วิธี Fisher Chi-square.....	36
ตารางที่ 3 ผลการทดสอบ Cointegration test.....	37
ตารางที่ 4 ผลการประมาณค่า FMOLS.....	38
ตารางที่ 5 ผลการประมาณค่า ECM.....	39

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 จำนวนประชากรในเมืองของโลก (% ของประชากรทั้งหมด)	2
ภาพที่ 2 ผลิตภัณฑ์มวลรวมในโลก	2
ภาพที่ 3 สัดส่วนของประชากรในเมืองจำแนกตามทวีป (% ของประชากรทั้งหมด) ในปีพ.ศ. 2562..	3
ภาพที่ 4 สัดส่วนของประชากรในเมืองของกลุ่มประเทศ OECD (% ของประชากรทั้งหมด).....	5
ภาพที่ 5 สัดส่วนของประชากรในกลุ่มประเทศ OECD (% ของประชากรทั้งหมด) ในปีพ.ศ. 2552 ถึง พ.ศ. 2562	7
ภาพที่ 6 อัตราการว่างงานของกลุ่มประเทศ OECD (% ของกำลังแรงงานทั้งหมด) ในปีพ.ศ.2552 ถึง 2562.....	7
ภาพที่ 7 ส่วนแบ่งประชากรโลกตามระดับการขยายตัวของเมือง ในปีพ.ศ. 2518 ถึง 2593	11
ภาพที่ 8 กรอบแนวคิดของการตัดสินใจย้ายถิ่นจากหมู่บ้านสู่เมือง	17
ภาพที่ 9 กราฟของแบบจำลอง Harris Todaro	19
ภาพที่ 10 แบบจำลอง Harris Todaro ที่แสดงถึงการว่างงาน	20

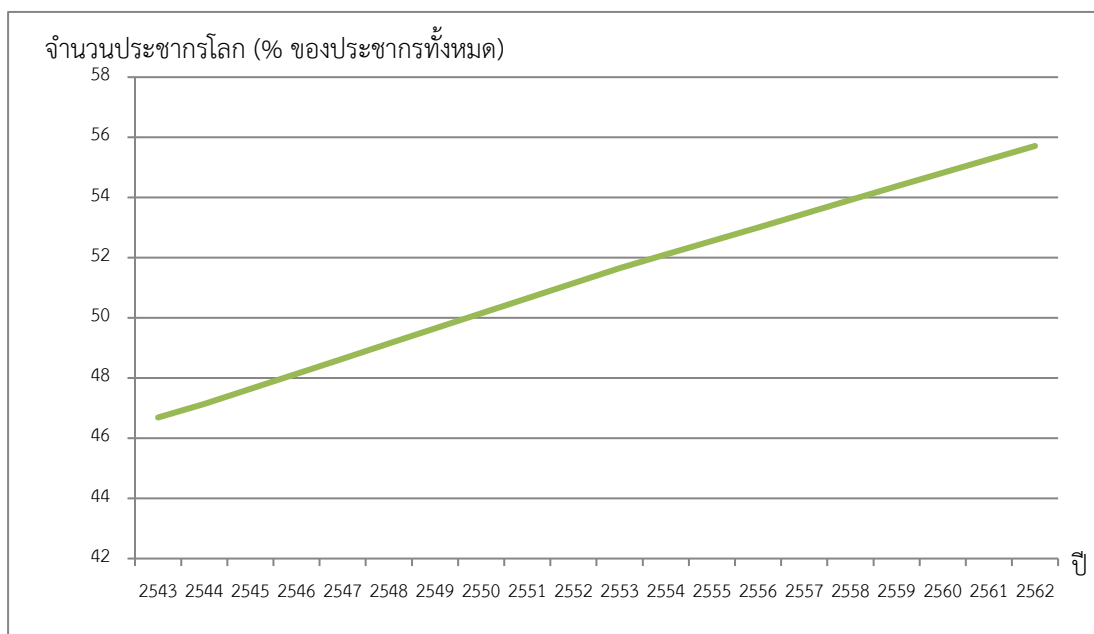
บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญ

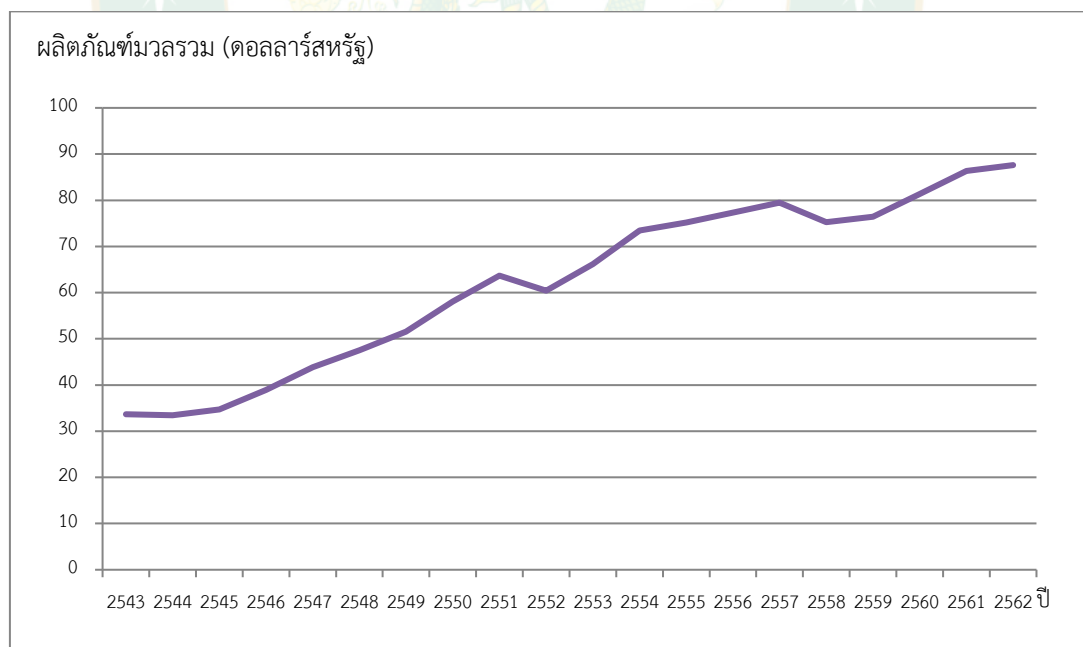
การกลายเป็นเมืองเป็นกระบวนการที่ผู้คนจากชนบทย้ายเข้ามาอยู่ในเมืองเพื่อมองหาโอกาสคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นทำให้เกิดผลกระทบต่อการดำรงชีวิตและการทำงาน (Zhang Yuan, 2016) ซึ่งการกลายเป็นเมืองเป็นผลมาจากการพัฒนาทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองที่นำไปสู่ความเข้มข้นของเมือง (Jehovaness Aikaeli et al., 2021) โดยมีสาเหตุหลักมาจากความเชี่ยวชาญด้านแรงงานและการพัฒนาในภาคนอกภาคเกษตรที่ทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายแรงงานส่งผลให้เกิดการกระจุกตัวของแรงงานและเกิดการกลายเป็นเมืองในปัจจุบัน การกลายเป็นเมืองเป็นสิ่งที่ทั่วโลกกำลังให้ความสนใจเนื่องจากการขยายตัวของเมืองมีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก นอกจากนี้ World bank (2564) ยังได้เปิดเผยข้อมูลของการขยายตัวของความเป็นเมืองในปีพ.ศ. 2543 ถึง พ.ศ. 2562 ที่เพิ่มสูงขึ้นจาก 46.689 % เป็น 55.714 % ในช่วงเวลาเดียวกันการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจในระดับโลกก็เพิ่มสูงขึ้นจาก 33.651 ล้านล้านเหรียญสหรัฐ เป็น 87.608 ล้านล้านเหรียญสหรัฐ ดังแสดงในภาพที่ 1 และภาพที่ 2 ซึ่งให้เห็นว่าการกลายเป็นเมืองและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน (Mingxing Chen et al., 2014) ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการกลายเป็นเมืองมีบทบาทสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจ

ภาพที่ 1 จำนวนประชากรในเมืองของโลก (% ของประชากรทั้งหมด)

ที่มา: THE WORLD BANK, 2021

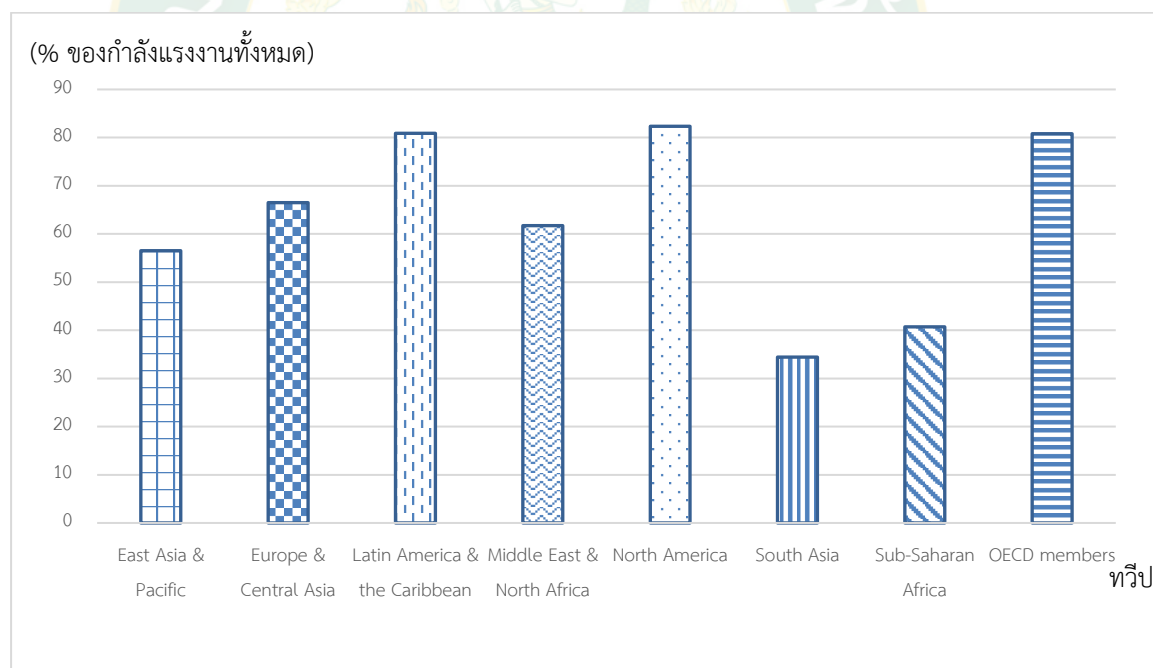
ภาพที่ 2 ผลิตภัณฑ์มวลรวมในโลก

ที่มา: THE WORLD BANK, 2021

ในปัจจุบันการกลายเป็นเมืองส่งผลให้ภาคเกษตรกรรมกำลังค่อย ๆ เคลื่อนไปสู่ภาคอุตสาหกรรมการผลิตที่ใช้เทคโนโลยีที่ซับซ้อน และทุนขนาดใหญ่แต่มีการใช้แรงงานเพียงเล็กน้อย ในขณะที่ภาคอุตสาหกรรมและบริการเป็นภาคที่มีบทบาทสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจ และยังเป็นภาคที่มีบทบาทสำคัญต่อการกลายเป็นเมือง (Darma et al., 2020) ซึ่งมีสาเหตุมาจากการขยายตัวของเมืองที่ส่งผลต่อการดึงดูดการลงทุนที่สูงขึ้นในโครงสร้างพื้นฐานและทุนมนุษย์ เนื่องจากความเข้มข้นของสถาบันการศึกษาระดับสูงที่ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา ซึ่งรวมกันขับเคลื่อนการขยายตัวของอุตสาหกรรมด้วยการลงทุนที่เพิ่มขึ้น โอกาสในการจ้างงานจะเพิ่มมากขึ้น นำไปสู่รายได้ การใช้จ่าย และการเติบโตที่มากขึ้น (D. S. A Alaci et al., 2012) ส่งผลให้หลายประเทศทั่วโลกพยายามที่จะส่งเสริมการพัฒนาเมืองเพื่อให้ศูนย์กลางเมืองในปัจจุบันสามารถรองรับประชากรส่วนใหญ่ของประเทศได้ (UNFPA, 2007) ซึ่งจากการศึกษาจากข้อมูลของ World Bank, 2562 ชี้ให้เห็นว่าสัดส่วนของประชากรในเมืองของแต่ละทวีปในโลกที่มีความเข้มข้นสูง จะเห็นได้จากภาพที่ 3 ดังนี้

ภาพที่ 3 สัดส่วนของประชากรในเมืองจำแนกตามทวีป (% ของประชากรทั้งหมด) ในปีพ.ศ. 2562

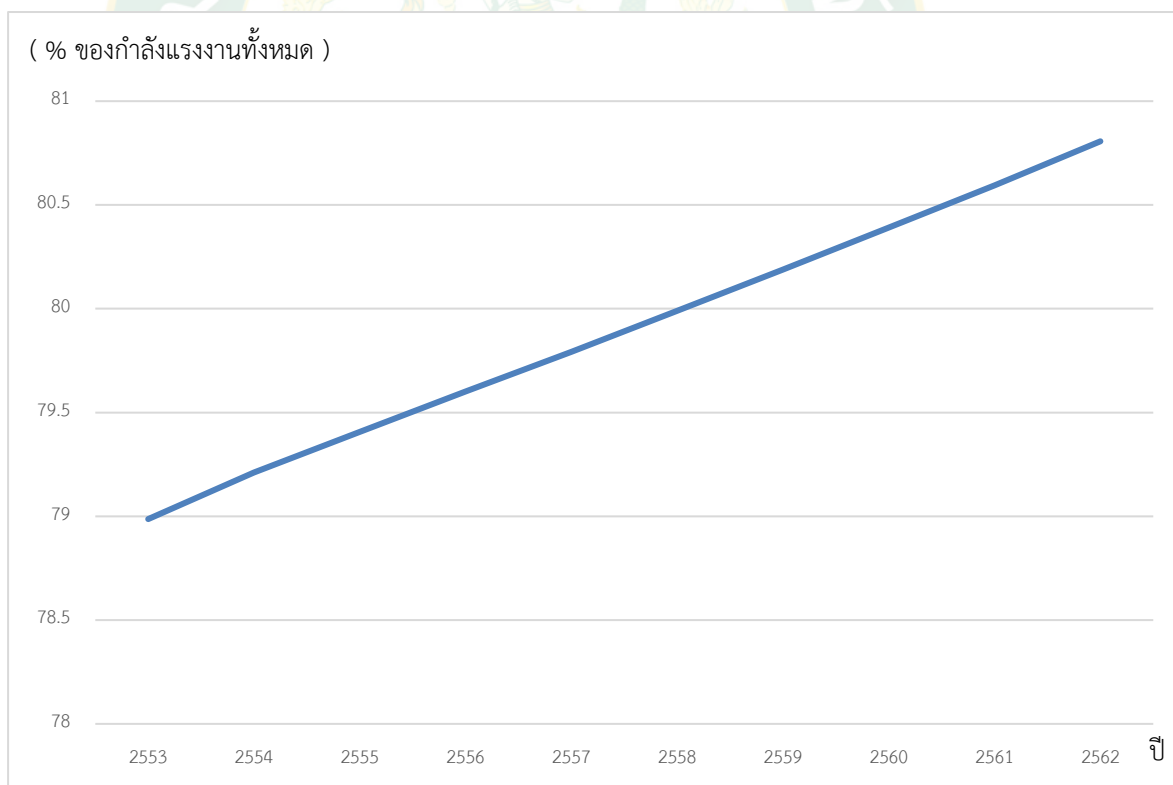
ที่มา: THE WORLD BANK, 2021

จากภาพที่ 3 จะเห็นได้ว่าในทวีปอเมริกาเหนือมีสัดส่วนของประชากรในเมืองสูงเป็นอันดับที่หนึ่งสูงถึง 83 % ในปีพ.ศ.2562 และรองลงมาเป็นทวีปละตินอเมริกาและแคริบเบียน และกลุ่มประเทศ OECD ที่มีสัดส่วนของประชากรในเมืองสูงเป็นสูงถึง 81 % โดยเฉพาะในกลุ่มประเทศ OECD หรือ องค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา เป็นองค์การระหว่างประเทศที่รัฐบาลทำงานร่วมกันเพื่อค้นหาแนวทางแก้ไขปัญหาคความท้าทายร่วมกัน พัฒนามาตรฐานระดับโลก แบ่งปันประสบการณ์และระบุแนวปฏิบัติที่ดีที่สุดเพื่อส่งเสริมนโยบายที่ดีขึ้นเพื่อชีวิตที่ดีขึ้น (OECD, 2020) ในอดีตเมืองใหญ่ของกลุ่มประเทศ OECD เป็นสถานที่สำหรับอาศัยของประชากรจำนวนมาก และมีแนวโน้มประชากรที่อาศัยอยู่ในเมืองจะเพิ่มขึ้นกว่า 70 % อีกทั้งอัตราการเติบโตของประชากรในเมืองสูงที่สุดเฉลี่ย 0.8 % ต่อปี โดยประเทศที่มีการเติบโตของการกลายเป็นเมืองเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วคือกลุ่มของประเทศเศรษฐกิจเกิดใหม่ เช่น ประเทศออสเตรเลีย เกาหลี ฝรั่งเศส และญี่ปุ่น (Organisation for Economic Co-operation and Development, 2010) การกลายเป็นเมืองของกลุ่มประเทศ OECD มีความเข้มข้นสูง เนื่องจากประชากรประมาณครึ่งหนึ่งของ OECD อาศัยอยู่ในเขตเมืองใหญ่ 300 แห่ง ซึ่งมีประชากรมากกว่า 500,000 คน คิดเป็นสัดส่วนมากกว่าครึ่งหนึ่งของ GDP ที่ผลิตได้อย่างมีนัยสำคัญ อีกทั้งเมืองยังเป็นศูนย์กลางของการผลิตและนวัตกรรม ผู้ให้บริการสินค้าและผู้ให้บริการสำหรับพื้นที่ท้องถิ่น และมีบทบาทสำคัญในการจัดหาทักษะ การสร้างประสิทธิภาพด้านสิ่งแวดล้อมเพื่อการเติบโตอย่างยั่งยืนและครอบคลุม (OECD. Publishing, 2015) อีกทั้งการกลายเป็นเมืองของกลุ่มประเทศ OECD ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันมีการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจากในปีพ.ศ. 2553 สัดส่วนของประชากรในเมืองของกลุ่มประเทศ OECD อยู่ที่ 79 % เพิ่มขึ้นเป็น 81 % ในปีพ.ศ. 2562 (ภาพที่ 4) โดยการกลายเป็นเมืองในปัจจุบันมีความเข้มข้นสูงและพบว่าประเทศที่มีอัตราการกลายเป็นเมืองที่สูงขึ้นจะมีผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ต่อหัวสูงที่สูงขึ้นเช่นกัน (Taiwo Temitope Lasisi et al., 2021)

อย่างไรก็ตาม กลุ่มประเทศ OECD มีทั้งกลุ่มประเทศปลายทางและประเทศต้นทางของการเคลื่อนย้ายแรงงาน โดยการว่างงานใน OECD สูงเนื่องจากผลกระทบของแรงงานจากต่างประเทศที่ย้ายถิ่นฐานที่เพิ่มขึ้น ซึ่งการไหลเข้าของแรงงานต่างชาติส่งผลกระทบต่อการเพิ่มอุปทานของแรงงาน ทำให้จำนวนแรงงานเพิ่มสูงขึ้นและก่อให้เกิดการว่างงานที่เพิ่มสูงขึ้นตามมา (OECD, 2001) แต่จะมีบางกลุ่มประเทศใน OECD ที่การจ้างงานไม่ได้เกิดจากจำนวนแรงงานแต่เป็นผลมาจากการส่งเงินกลับซึ่งมีสาเหตุมาจากการเคลื่อนย้ายแรงงานอย่างอิสระของประเทศที่อยู่ในกลุ่มสหภาพยุโรปและยังเป็นสมาชิกของกลุ่ม OECD ที่มีความใกล้ชิดทางภูมิศาสตร์ที่ใกล้ชิดกับประเทศ OECD (ประเทศในยุโรป ประเทศในอเมริกาเหนือ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์) (OECD, 2019b) ทำให้ส่งผลกระทบต่อการทำงาน

เนื่องจากการส่งเงินกลับของแรงงานที่ย้ายถิ่นส่งผลต่อการเพิ่มค่าจ้างสำรองของสมาชิกในครัวเรือนที่ไม่ได้อพยพ และทำให้อุปทานแรงงานของสมาชิกในครัวเรือนลดลงในระบบเศรษฐกิจส่งผลต่อการว่างงานที่ลดลง ยังส่งผลต่อระบบเศรษฐกิจที่สูงขึ้นและค่าจ้างขั้นต่ำที่เพิ่มขึ้นอีกด้วย (Enerelt Murakami et al., 2021) ซึ่งการส่งเงินกลับของประเทศในสหภาพยุโรปและนอกสหภาพยุโรปของกลุ่ม OECD มีบทบาทสำคัญเนื่องจากการส่งเงินกลับทำสถิติสูงสุดในช่วงหลายปีที่ผ่านมา โดยในปี พ.ศ. 2562 มีการส่งเงินกลับไปยังประเทศที่มีรายได้ต่ำและปานกลาง 503 พันล้านยูโร ซึ่งคิดเป็น 55 % ของการส่งเงินทั่วโลกที่ส่งไปยังประเทศที่มีรายได้ต่ำและปานกลางถึงระดับสูงสุดเป็นประวัติการณ์ อีกทั้งในปี พ.ศ. 2563 ประเทศในสหภาพยุโรปและนอกสหภาพยุโรปของกลุ่ม OECD เป็นตัวแทน 55 % ของการส่งเงินกลับในทั่วโลก นอกจากนี้ประเทศสมาชิกของกลุ่ม OECD เช่น สหรัฐอเมริกา สวิตเซอร์แลนด์ เยอรมนี ฝรั่งเศส และลักเซมเบิร์ก ยังเป็นหนึ่งในสิบประเทศที่เคลื่อนย้ายแรงงานไปยังทั่วโลก (European Migration Network, 2020)

ภาพที่ 4 สัดส่วนของประชากรในเมืองของกลุ่มประเทศ OECD (% ของประชากรทั้งหมด)
ในปีพ.ศ. 2562

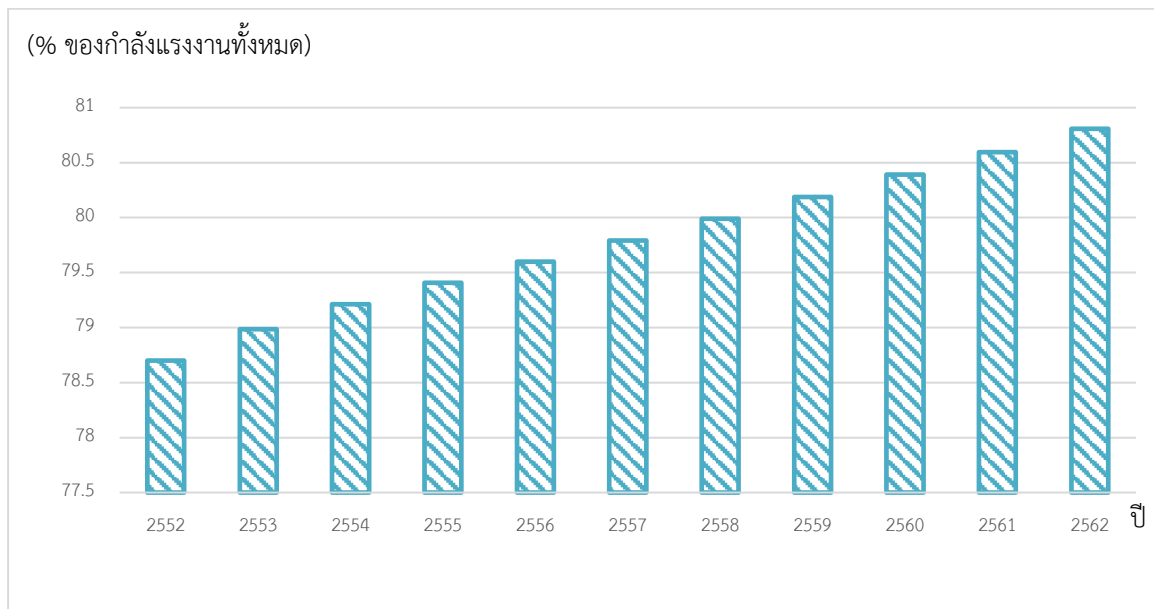

ที่มา: THE WORLD BANK, 2021

จากข้อมูลเบื้องต้นจะเห็นได้ว่าสัดส่วนของประชากรในเมืองส่งผลต่อการกลายเป็นเมืองทำให้มีบทบาทสำคัญและมีการเติบโตอย่างรวดเร็ว การกลายเป็นเมืองจะส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจคือทำให้เกิดการอพยพหรือการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกันทั้งในภาคเมืองและภาคชนบท (Tang Daizhong et al., 2020) โดยผลกระทบที่เห็นได้เด่นชัดที่สุดคือบทบาทของแรงงาน เนื่องจากแรงงานย้ายถิ่นฐานเข้าสู่เมืองซึ่งเป็นสาเหตุมาจากการพัฒนาของเมืองและชนบทที่แตกต่างกันทั้งในด้านของรายได้ ระดับการศึกษา และโครงสร้างทางเศรษฐกิจ (Busso et al., 2021) เมื่อเกิดการย้ายถิ่นฐานของแรงงานที่มากขึ้นจะทำให้การขยายตัวของเมืองสูงขึ้น ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจ อาทิเช่น ความแออัดของประชากรในเมือง ความยากจน การลดลงของการลงทุน และปัญหาด้านการเงิน (Thitiwan Sricharoen, 2013)

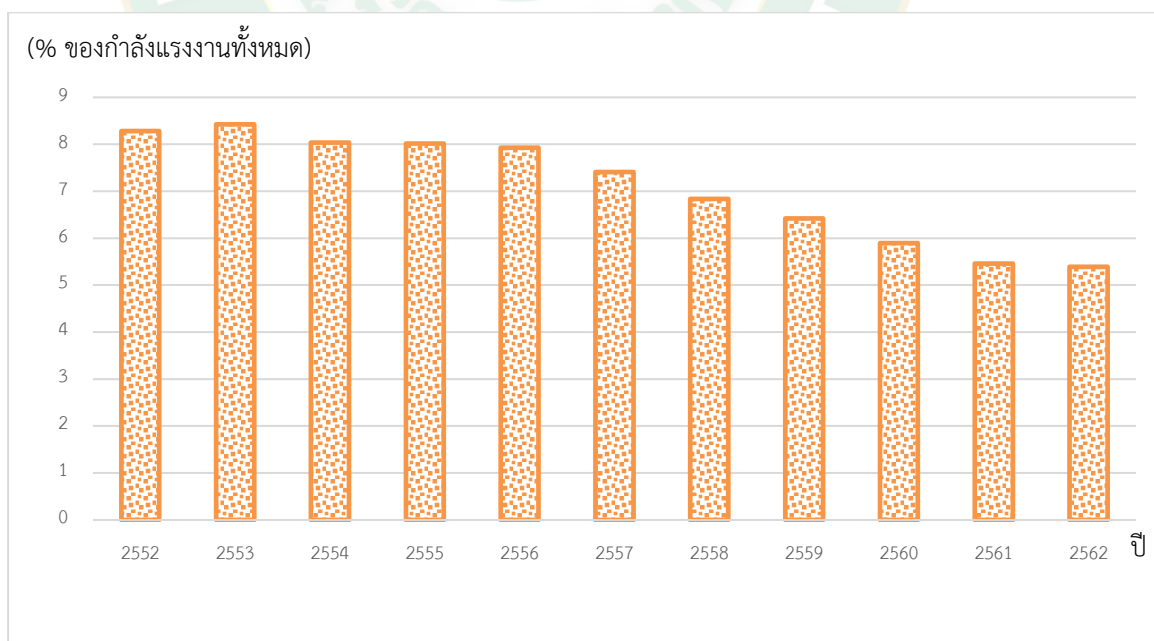
จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าในกลุ่มประเทศ OECD สัดส่วนของประชากรในเมืองที่ส่งผลต่อการกลายเป็นเมืองในระดับสูงและมีการเติบโตอย่างรวดเร็ว การกลายเป็นเมืองตามทฤษฎีของ Harris-Todaro อธิบายว่าการกลายเป็นเมืองสูงขึ้นจะส่งผลกระทบต่อกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่สูงขึ้นทำให้เกิดการย้ายถิ่นฐานของแรงงานเข้าสู่เมืองส่งผลให้เกิดแรงงานส่วนเกินในภาคเมือง ดังนั้นผลที่ตามมาของการกลายเป็นเมืองคือ ก่อให้เกิดปัญหาการว่างงาน (Michael P Todaro, 1997) แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของการกลายเป็นเมืองและการว่างงานที่เป็นไปในทิศทางเดียวกันคือ การเจริญเติบโตของเมืองที่สูงขึ้นการว่างงานก็จะสูงขึ้น (Ademu Wada Attah, 2015) อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์ระหว่างการกลายเป็นเมืองกับการว่างงานยังไม่เด่นชัด ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าการกลายเป็นเมืองทำให้การว่างงานลดลงดังเช่นงานวิจัยของ Rifkin and Jeremy (1996); Todaro and Michael P (1997) Yasuhira SATO and Zenou Yves (2014) อีกทั้งข้อมูลจากการศึกษาข้อมูลเชิงประจักษ์จาก World Bank Data (2021) ยังพบว่าในกลุ่มประเทศ OECD สัดส่วนของประชากรในเมืองในปีพ.ศ. 2552 ถึง พ.ศ.2562 เพิ่มขึ้นซึ่งในช่วงเวลาเดียวกันอัตราการว่างงานของกลุ่มประเทศ OECD ก็ลดลงสะท้อนให้เห็นสัดส่วนของประชากรในเมืองที่เพิ่มขึ้นซึ่งเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกับการว่างงาน (จากภาพที่ 5 และ 6) ทำให้ในการศึกษานี้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาความสัมพันธ์ของการกลายเป็นเมืองและการว่างงาน ที่เห็นถึงสัดส่วนประชากรในเมืองที่เพิ่มขึ้นได้เด่นชัดจากภาพที่ 5 และในช่วงเวลาเดียวกันภาพที่ 6 ก็แสดงถึงการว่างงานที่ลดลง ซึ่งขัดแย้งกับแนวคิดทฤษฎีของ Harris-Todaro ดังนั้นจึงกลายเป็นคำถามงานวิจัยที่ว่า การกลายเป็นเมืองกับการว่างงานมีความสัมพันธ์อย่างไร

ภาพที่ 5 สัดส่วนของประชากรในกลุ่มประเทศ OECD (% ของประชากรทั้งหมด) ในปีพ.ศ. 2552 ถึง พ.ศ. 2562

ที่มา: THE WORLD BANK, 2021

ภาพที่ 6 อัตราการว่างงานของกลุ่มประเทศ OECD (% ของกำลังแรงงานทั้งหมด) ในปีพ.ศ.2552 ถึง 2562

ที่มา: THE WORLD BANK, 2021

ในการศึกษาก่อนหน้านี้ มีการมุ่งเน้นไปที่บทบาทของการกลายเป็นเมืองต่อการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจ (Markus Brückner, 2012; Vernon Henderson, 2003; John M Quigley, 2008; Perry Sadorsky, 2014) ซึ่งความสัมพันธ์ของการกลายเป็นเมืองและการว่างงาน (José-Paulo Arellano, 1981; Erna AR Puspajuita, 2018) เป็นหนึ่งในความกังวลหลักสำหรับผู้กำหนดนโยบาย และผู้กำหนดนโยบายควรศึกษาแนวทางแก้ไขปัญหาที่เหมาะสมเนื่องจากการว่างงานสามารถตอบสนองความต้องการด้านการบริโภคขั้นพื้นฐานของประชากรในประเทศ (World of Labor IZA, 2021) อย่างไรก็ตาม ยังไม่พบการศึกษางานวิจัยก่อนหน้านี้ที่พิจารณาถึงผลกระทบของการกลายเป็นเมืองต่อการว่างงานในกลุ่มประเทศ OECD โดยประเด็นหลักประการหนึ่งที่ยังไม่พบการศึกษาในงานวิจัยคือ การทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาวระหว่างการว่างงานกับการกลายเป็นเมืองภายใต้สมมติฐานของทฤษฎี Harris Todaro และการศึกษาการปรับตัวในระยะสั้นเพื่อเข้าสู่ดุลยภาพในระยะยาวของการว่างงาน เพื่อให้เข้าใจถึงผลกระทบของการกลายเป็นเมืองและการว่างงานมากขึ้น ดังนั้นในการศึกษานี้ ผู้วิจัยจึงมุ่งที่จะศึกษาผลกระทบของการกลายเป็นเมืองต่อการว่างงาน โดยใช้ข้อมูลรายปีตั้งแต่ปีพ.ศ. 2543 ถึง พ.ศ. 2562 ภายใต้สมมติฐานของทฤษฎี Harris Todaro ที่เป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางในงานวิจัยของการกลายเป็นเมือง (Dao Minh, 2002; Namrata S Panwar and Alok Kumar Mishra, 2020; Shamika Ravi et al., 2012; Pronab Sen, 2017)

1.2 วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. เพื่อทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาวระหว่างการว่างงานกับการกลายเป็นเมืองภายใต้สมมติฐานของทฤษฎี Harris Todaro

2. เพื่อศึกษาการปรับตัวในระยะสั้นเพื่อเข้าสู่ดุลยภาพในระยะยาวของการว่างงาน

1.3 ประโยชน์ที่ได้จากงานวิจัย

1. เพื่อทราบถึงความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะสั้นและระยะยาวของการกลายเป็นเมืองและการว่างงาน

2. เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการกำหนดนโยบายต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมการจ้างงานในกิจกรรมทางเศรษฐกิจต่าง ๆ ของประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ

1.4 ขอบเขตการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ใช้ข้อมูลทุติยภูมิ เป็นข้อมูลพาแนล (Panel Data) ในช่วงเวลาระหว่างปี พ.ศ.2543 – พ.ศ.2562 รวมระยะเวลา 20 ปี ในกลุ่มประเทศ OECD จำนวน 34 ประเทศ (ออสเตรเลีย, ออสเตรีย, เบลเยียม, แคนาดา, ชิลี, สาธารณรัฐเช็ก, เดนมาร์ก, เอสโตเนีย, ฟินแลนด์, ฝรั่งเศส, เยอรมนี, กรีซ, ฮังการี, ไอซ์แลนด์, ไอร์แลนด์, อิสราเอล, อิตาลี, ญี่ปุ่น, สาธารณเกาหลีใต้, ลัตเวีย, ลักเซมเบิร์ก, เม็กซิโก, เนเธอร์แลนด์, นิวซีแลนด์, นอร์เวย์, โปแลนด์, โปรตุเกส, สโลวาเกีย, สโลวีเนีย, สเปน, สวีเดน, สวิตเซอร์แลนด์, สหราชอาณาจักร, สหรัฐอเมริกา)

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นเอกสารที่เกี่ยวข้อง แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะแบ่งหัวข้อสำคัญ ๆ ได้ 4 ส่วนดังนี้

2.1 ความสำคัญของการกลายเป็นเมือง

2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างการกลายเป็นเมืองกับการว่างงาน

2.3 การทบทวนทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้อง

2.3.1 แนวคิดของ Lewis

2.3.2 แนวคิดของ Ranis และ Fei

2.3.3 ทฤษฎีของ Todaro

2.3.4 ทฤษฎีของ Harris-Todaro

2.3.5 การทบทวนวรรณกรรมของทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้อง

2.4 กรอบแนวคิด

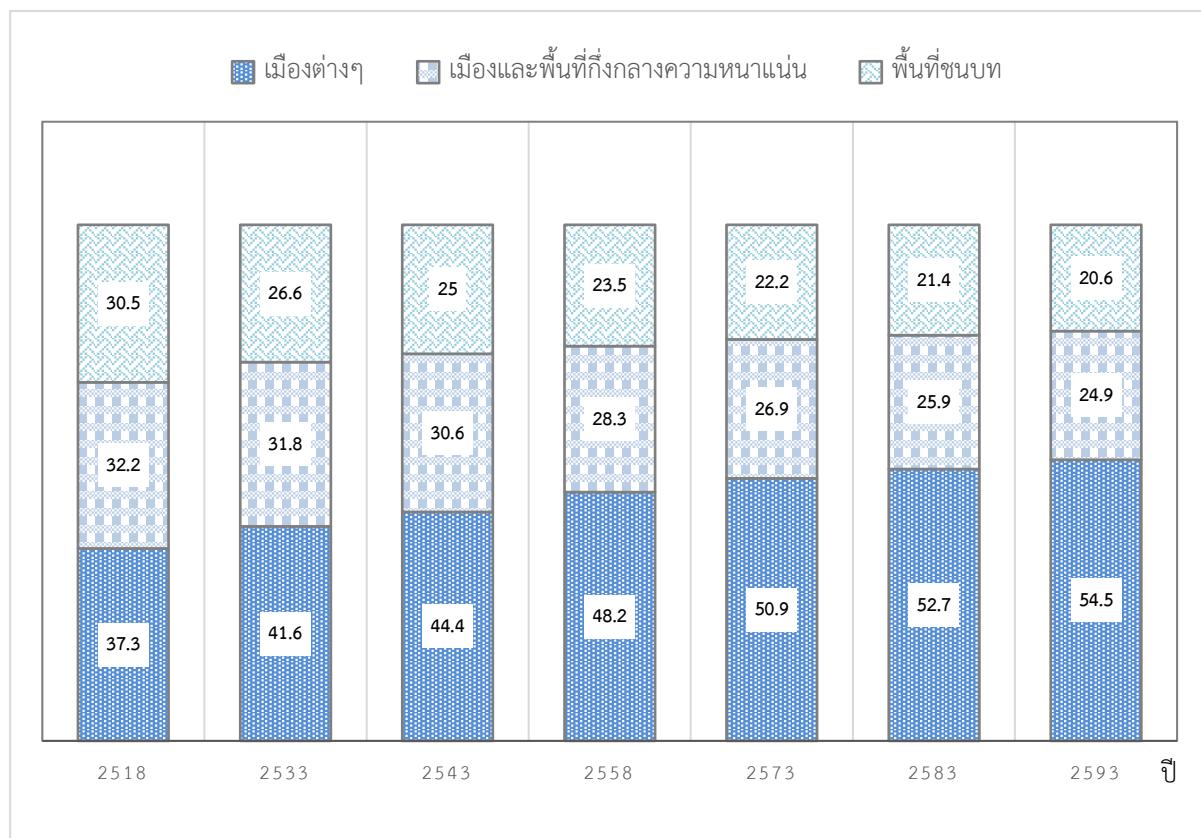
2.1 ความสำคัญของการกลายเป็นเมือง

การกลายเป็นเมืองเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของทุกประเทศทั่วโลก ซึ่งเป็นกระบวนการทางประวัติศาสตร์ที่สังคมชนบทถูกครอบงำ โดยเกษตรกรรมค่อย ๆ เปลี่ยนไปสู่สังคมเมืองสมัยใหม่ซึ่งประกอบด้วยภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการเป็นหลัก (Jeffrey D Browning et al., 2004; Klaus R Kunzmann and Michael Wegener, 1991) การกลายเป็นเมืองเป็นอัตราที่วัดโดยเปอร์เซ็นต์ของประชากรในเมืองต่อประชากรทั้งหมดและเป็นการเปลี่ยนแปลงของประชากรแบบไดนามิกจากชนบทไปสู่เขตเมือง ซึ่งสัดส่วนของประชากรในเมืองและในชนบทสะท้อนให้เห็นถึงโครงสร้างทางสังคมและการพัฒนาเมืองและชนบทแบบบูรณาการเป็นเป้าหมายสูงสุดของการขยายตัวของเมือง (Shi hong Zeng and Jie chang Xia, 2016)

ปัจจุบันการขยายตัวของเมืองได้เพิ่มขึ้นในทั่วทุกมุมโลกจากการศึกษา (OECD, 2019a) พบว่าประชากรของโลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เพิ่มขึ้นจาก 4 พันล้านในปีพ.ศ.1975 เป็น 7.3 พันล้านในปีพ.ศ.2558 และยังคงคาดว่าจะถึง 9.1 พันล้านในปีพ.ศ.2593 ซึ่งในระหว่างปีพ.ศ.2518

ถึงพ.ศ.2558 ประชากรทั้งหมดในเมืองจะเพิ่มขึ้นกว่าเท่าตัว (จากภาพที่ 7) เพิ่มจาก 1.5 พันล้านเป็น 3.5 พันล้าน การเพิ่มขึ้นนี้คาดว่าจะดำเนินต่อไปโดยเพิ่มขึ้นอีกเป็น 5 พันล้านภายในปีพ.ศ.2593

ภาพที่ 7 ส่วนแบ่งประชากรโลกตามระดับการขยายตัวของเมือง ในปีพ.ศ. 2518 ถึง 2593

ที่มา: Aneta J Florczyk et al. (2019)

อย่างไรก็ตามการกลายเป็นเมืองของกลุ่มประเทศ OECD ได้แบ่งตามเกณฑ์ที่เป็นที่ยอมรับใน ทุกประเทศในโลก โดยอาศัยขนาดประชากรและเกณฑ์ความหนาแน่นเป็นหลักที่ใช้กับตาราง ประชากรที่มีเซลล์ขนาด 1 x 1 กม. ดังนี้

1. เมืองต่าง ๆ ประกอบด้วยเซลล์กริดที่อยู่ติดกันซึ่งมีความหนาแน่นอย่างน้อย 1,500 คนต่อ ตารางกิโลเมตร หรือสร้างขึ้นอย่างน้อย 50% ต้องมีประชากรอย่างน้อย 50,000 คน
2. เมืองและพื้นที่กึ่งหนาแน่นประกอบด้วยเซลล์กริดที่อยู่ติดกันซึ่งมีความหนาแน่นอย่างน้อย 300 คนต่อตารางกิโลเมตร และสร้างขึ้นอย่างน้อย 3% ต้องมีประชากรทั้งหมดอย่างน้อย 5,000 คน
3. พื้นที่ชนบท คือ เซลล์ที่ไม่ได้อยู่ในเมืองหรือเมืองและพื้นที่กึ่งหนาแน่น จะมีความ หนาแน่นต่ำกว่า 300 ประชากรต่อตารางกิโลเมตร (OECD, 2019a)

จากการศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบของการย้ายถิ่นของประชากรจากชนบทสู่เมืองแสดงให้เห็นถึงผลกระทบที่แตกต่างกันทั้งด้านบวกและด้านลบต่อเศรษฐกิจ (Priya Deshingkar and Sven Grimm, 2005) โดยผลกระทบด้านบวกแสดงให้เห็นว่าการพัฒนาของเมืองมีบทบาทสำคัญในโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคม (Mohamed El Hedi Arouri et al., 2014) การพัฒนาของเมืองจะส่งผลต่อการประหยัดจากขนาดและโครงสร้างตลาดที่ดีขึ้นซึ่งจะมีแหล่งแรงงานขนาดใหญ่และหลากหลายและอยู่ใกล้กับลูกค้าและซัพพลายเออร์มากขึ้น (Joan R Bloom, 2008) ทำให้มีโอกาสในการแบ่งงานกันทำและความเชี่ยวชาญภายในอุตสาหกรรมมากยิ่งขึ้น (Randy Becker and J Vernon Henderson, 2000) การย้ายถิ่นของประชากรขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ เช่น โอกาสในการทำงานในเขตเมือง ความยากจนในชนบท และอัตราค่าจ้างที่สูงขึ้นในเมืองทำให้เมื่อเกิดการย้ายถิ่นจะส่งผลดีต่อการเติบโตของเศรษฐกิจ ดังนั้นการอพยพจากชนบทสู่เมืองจะนำไปสู่การเติบโตของเศรษฐกิจผ่านการเติบโตของการขยายตัวของเมือง (Sabyasachi Tripathi and Hardeep Kaur, 2017)

ในทางกลับกันการกลายเป็นเมืองในประเทศกำลังพัฒนาอาจมีโอกาสน้อยที่จะมีส่วนช่วยในการเติบโตมากกว่าเมืองในประเทศที่พัฒนาแล้ว เนื่องจากมีความเชี่ยวชาญในการทำงานน้อยกว่าเมืองในประเทศเศรษฐกิจที่ก้าวหน้า สิ่งนี้อาจขัดขวางพลวัตของเมืองที่ใหญ่ที่สุดในประเทศกำลังพัฒนา และนำไปสู่ความแออัดของเมืองโดยไม่ต้องเพิ่มผลประโยชน์จากการรวมกลุ่ม (Gilles Duranton, 2013) อาทิเช่น ส่งผลกระทบต่อความเป็นเมืองที่มากเกินไป, ความไม่เท่าเทียมกันของรายได้, และความตึงเครียดทางระบบนิเวศ (ecological stress) และการว่างงานในที่สุด (Guy Standing, 1984)

2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างการกลายเป็นเมืองกับการว่างงาน

การว่างงานเป็นหนึ่งในตัวบ่งชี้ระดับกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่มองเห็นได้ชัดเจนที่สุดในระบบเศรษฐกิจ การว่างงานหมายถึงสถานการณ์ที่ผู้ที่มีความสามารถในการทำงานและเต็มใจที่จะทำงานแสวงหาการจ้างงาน แต่ไม่สามารถหางานได้ตามอัตราค่าจ้างที่เป็นอยู่ (Ademu Wada Attah, 2015) โดยมีสาเหตุหลักประการหนึ่งมาจากจำนวนประชากร (Asma Riaz and Fareeha Zafar, 2018)

การอพยพจากชนบทเข้าสู่เมืองเกิดมาจากปัจจัย 'แรงผลัก' ในชนบท และปัจจัย 'แรงดึง' ของเมืองซึ่งเป็นสาเหตุหลักของอัตราการเติบโตของประชากรและการกระจายตัวที่ไม่สมดุลระหว่างพื้นที่เมืองและชนบท (Habtamu Bimerew, 2015) โดยปัจจัย 'แรงผลัก' จากชนบทที่มีอิทธิพลต่อการเคลื่อนย้ายแรงงาน (Pissarides and Christopher A Wadsworth, 1989) มีสาเหตุมาจากความ

แตกต่างของรายได้จากการจ้างงานในเมืองที่สูงกว่าการจ้างงานในชนบท และความน่าจะเป็นของการได้งานดังกล่าวในภาคเมือง ไม่ได้หมายถึงเมื่ออพยพจากชนบทสู่เมืองแล้วจะทำให้ได้งานในทันที แต่หมายถึงโอกาสและความเป็นไปได้ในการรับเลือกเข้าทำงานของเมืองที่สูงกว่าชนบท (Jehovaness Aikaeli et al., 2021) อันเนื่องมาจากสาเหตุมาจากการพัฒนาในเขตเมืองจะมุ่งเน้นการลงทุน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในธุรกิจเอกชนเพราะการลงทุนที่ใช้เงินทุนสูงมักใช้เทคโนโลยีขั้นสูง และจะนำไปสู่กระบวนการพัฒนาของอุตสาหกรรม (Vernon Henderson et al., 1995) ประจวบกับปัจจัยผลักดันในชนบทเอื้อต่อการย้ายถิ่นซึ่งมีทั้งการบริการที่ไม่ดี การขาดสิ่งอำนวยความสะดวกที่เพียงพอ ที่อยู่อาศัยและโครงสร้างพื้นฐานที่ไม่ดี ภัยธรรมชาติ และความยากจนโดยรวม สิ่งเหล่านี้ยังคงเป็นปัจจัยที่ทำให้คนไม่มีทางเลือกนอกจากต้องออกจากพื้นที่ชนบท (Shaw and R Paul, 1974; Singh et al., 1998; Joseph Stiglitz, 1974) และ ปัจจัย 'แรงดึง' คือ การย้ายถิ่นของคนในชนบทออกจากภาคการเกษตรเพื่อหางานหรือทางเลือกในใจกลางเมืองเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของกระบวนการพัฒนาในประเทศ (Howard Nelch Barnum and RICHARD H Sabot, 1977) และเป็นเส้นทางสำคัญที่แรงงานจะหลุดพ้นจากความยากจน (Iqbal Ahmed Chowdhury et al., 2012) ในทางกลับกันการย้ายถิ่นที่เกิดขึ้นในปัจจุบันกลับถูกมองว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดปรากฏการณ์แรงงานล้นเมืองและส่งผลให้เกิดปัญหาการว่างงานในเขตเมืองที่ทวีความรุนแรงมากขึ้น (Michael Todaro, 1980) หากการย้ายถิ่นของประชากรไม่ได้เกิดขึ้นพร้อมกับการเพิ่มขึ้นของความสามารถในการดูดซับในเมืองก็จะทำให้กลายเป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดปรากฏการณ์ที่แพร่หลายของแรงงานส่วนเกินในเมืองและทำให้ปัญหาการว่างงานในเมืองได้ (Michael P Todaro, 1976)

ในการศึกษางานวิจัยก่อนหน้านี้ที่เกี่ยวข้องกับมุมมองต่าง ๆ ระหว่างการกลายเป็นเมืองและการว่างงาน โดยปัจจัย 'แรงผลัก' และปัจจัย 'แรงดึง' เป็นวิธีการที่การใช้อย่างแพร่หลายเพื่ออธิบายถึงความสัมพันธ์ของการกลายเป็นเมืองและการว่างงาน งานวิจัยของ Haoyang Lyu et al. (2019) อธิบายถึงปัจจัยแรงผลักดันพบว่าประชากรในชนบทใช้เวลาสองถึงสามปีก่อนการอพยพเข้าเมืองเนื่องมาจากการว่างงานที่เพิ่มขึ้นเกิดขึ้นพร้อมกับพื้นที่เพาะปลูกไม่เพียงพอในชนบทที่ผลักดันให้มีการย้ายถิ่นฐานเพื่อหาโอกาสในชีวิตที่ดีขึ้น เป็นสาเหตุมาจากเขตเมืองมีโครงสร้างทางสังคมที่สะดวกและดีขึ้น ซึ่งส่งผลกระทบต่อแรงงานในการออกจากที่อยู่อาศัย นอกจากนี้งานวิจัยของ Habtamu Kefelegn (2020); Sabyasachi Tripathi and Hardeep Kaur (2017) ชี้ให้เห็นว่าในพื้นที่ชนบทผู้คนจำนวนมากต้องพึ่งพาการเกษตรทำให้เกิดแรงงานส่วนเกินในภาคการเกษตรส่งผลให้ประชากรที่ว่างงานถูกย้ายไปยังเขตเมืองทำให้ผลผลิตส่วนเพิ่มของแรงงานมากขึ้น กิจกรรมทางเศรษฐกิจที่สูงขึ้นและรายได้ต่อหัวที่สูงขึ้น ซึ่งการเพิ่มขึ้นนี้จะส่งเสริมการลงทุนและนำไปสู่การเติบโตทางเศรษฐกิจต่อไป ในทางกลับกันงานวิจัยของ Aikaeli Jehovaness et al. (2021) ที่อธิบายถึงปัจจัยแรงดึง

พบว่าเมื่อการขยายตัวของเมืองเพิ่มขึ้นทั่วประเทศ การว่างงานในเมืองก็เพิ่มขึ้น (Yves Zenou, 2011) ประจวบกับความช่วยเหลือของผู้กำหนดนโยบายโดยการสนับสนุนนโยบายการเพิ่มเงินอุดหนุนการจ้างงานทำให้การจ้างงานในเมืองอาจเป็นผลเสียและนำไปสู่การว่างงานในเมืองมากขึ้น อันเนื่องมาจากเงินอุดหนุนการจ้างงานกระตุ้นการย้ายถิ่นของประชากรมากขึ้นและจะส่งผลให้เกิดแรงงานที่เกินดุล และงานวิจัยของ Naci Gundogan and Mustafa Kemal Bicerli (2009) พบว่าการย้ายถิ่นอย่างรวดเร็วและไม่มีการควบคุมที่เกิดจากประชากรที่ย้ายจากชนบทไปยังเมืองทำให้เกิดปัญหาว่างงานต่อตลาดแรงงาน การเพิ่มขึ้นของการย้ายถิ่นในชนบทส่งผลให้มีการจัดหาแรงงานในเมืองที่ใหญ่ขึ้นซึ่งจะส่งผลต่อการว่างงาน

จากการวิจัยศึกษาความสัมพันธ์ของการขยายตัวของเมืองและการว่างงานแล้ว ผู้วิจัยได้พบทฤษฎีของ Lewis, Ranis-Fei, Todaro's และ Harris-Todaro ที่อธิบายถึงความสัมพันธ์ของการขยายตัวของเมืองและการว่างงาน โดยความสัมพันธ์ของการขยายตัวของเมืองและการว่างงานเป็นไปในทิศทางเดียวกันแต่เกิดขึ้นจากสาเหตุที่แตกต่างกันในแต่ละงานวิจัย เช่น ในงานวิจัยของ Adewale Stephan Bakare (2011) มีการตรวจสอบปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการว่างงานในเมือง ในงานวิจัยนี้มีการใช้ทฤษฎีของ Lewis ผลของงานวิจัยคือการหาค่าแรงสูงไม่สามารถดูดซับอุปทานที่มีอยู่ได้เนื่องจากแรงงานเข้าคิวหางานทำในภาคที่มีค่าแรงสูงและมีการเติบโตอย่างรวดเร็วทำให้ไม่สามารถรับกำลังแรงงานทั้งหมดได้ส่งผลกระทบต่อตลาดว่างงาน งานวิจัยของ Marco G Ercolani and Zheng Wei (2010) ใช้ทฤษฎีการพัฒนาเศรษฐกิจของ Ranis-Fei ซึ่งเป็นกรอบการทำงานเพื่อตรวจสอบการเติบโตอย่างรวดเร็วของระบบเศรษฐกิจ พบว่าการเติบโตทางเศรษฐกิจมีสาเหตุหลักมาจากการพัฒนาภาคเกษตร (อุตสาหกรรมและบริการ) ที่ขับเคลื่อนด้วยการเคลื่อนย้ายของแรงงานอย่างรวดเร็วและการสะสมทุน งานวิจัยของ Yves Zenou (2007) ใช้ทฤษฎีของแบบจำลอง Todaro พบว่าเงินอุดหนุนของการจ้างงานที่เพิ่มขึ้นช่วยเพิ่มการจ้างงานในเมือง แต่ก็สามารถเพิ่มการว่างงานในเมืองได้เนื่องจากการส่งเสริมการอพยพจากชนบทสู่เมืองที่มากขึ้นจะส่งผลต่อแรงงานส่วนเกิน สรุปคือ นโยบายเงินอุดหนุนการจ้างงานสามารถย้อนกลับได้โดยการเพิ่มแทนที่จะลดการว่างงานในเมือง และงานวิจัยของ Maria Chinecherem Uzonwanne et al. (2015) ใช้ทฤษฎีของ Harris-Todaro โดยแสดงให้เห็นว่าการว่างงานในเมืองและการขยายตัวของเมืองที่ส่งผลเสียต่อการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างยั่งยืนและยังมีส่วนทำให้เกิดปัญหา เช่น อัตราการรับโทษสูงในเขตเมืองและประเภทของความผิดที่เกิดขึ้น ความยากจนในระดับสูง ความหนาแน่นของประชากรที่มีอัตราสูงในเขตเมืองบางแห่งในประเทศ ความคับข้องใจของเยาวชนจำนวนมาก และอัตราร้อยละที่สูงของ การว่างงานเฉพาะในเขตเมือง

2.3 การทบทวนทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้อง

2.3.1 แนวคิดของ Lewis

ในการพัฒนาประเทศสิ่งหนึ่งที่รัฐบาลให้ความสนใจเป็นพิเศษคือ ขอบเขตที่การลงทุนสร้างงานใหม่ในภาคอุตสาหกรรมหรือภาคเศรษฐกิจสมัยใหม่เพื่อช่วยในการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจ ซึ่งแนวคิดของ Lewis เป็นแนวคิดที่อธิบายถึงความแตกต่างของภาคเศรษฐกิจสมัยใหม่ (ภาคอุตสาหกรรม) กับภาคเศรษฐกิจพอเพียง (ภาคการเกษตร) โดยความต้องการในการย้ายของแรงงานออกจากภาคเกษตรกรรมที่มีอุปทานของแรงงานมากทำให้แรงงานเคลื่อนย้ายเข้าสู่ภาคอุตสาหกรรม แรงงานส่วนเกินจะก่อให้เกิดการลงทุนที่เพิ่มขึ้นส่งผลต่อการขยายตัวของระบบเศรษฐกิจในหลายประเทศ (Asian Development Bank, 2005) และในทฤษฎีของ Lewis แรงงานมีการเปลี่ยนแปลงจากแรงงานส่วนเกินในขั้นตอนแรกไปสู่ขั้นที่สองในการขาดแคลนแรงงานของการพัฒนา (Marco G Ercolani and Zheng Wei, 2010)

2.3.2. แนวคิดของ Ranis และ Fei

Gustav Ranis and John CH Fei (1961) ได้ขยายแบบจำลองของ Lewis และพัฒนาแบบจำลองสองส่วนแบบนีโอคลาสสิก เน้นไปที่บทบาทผลิตภาพหรือส่วนเกินในภาคการเกษตรที่มีความแตกต่างกันซึ่งเป็นรากฐานของการพัฒนาในภาคอุตสาหกรรม (Marco G Ercolani and Zheng Wei, 2010) โดย Ranis และ Fei ได้อธิบายการพัฒนาของเศรษฐกิจที่แบ่งออกเป็นสามขั้นตอน ดังนี้

1) ขั้นตอนที่ระบบเศรษฐกิจยังไม่ขยายตัว ภาคเศรษฐกิจหลักยังคงเป็นภาคเกษตร ซึ่งมีแรงงานอยู่เป็นจำนวนมาก ขณะที่ที่ดินมีจำกัด และขาดเทคนิคในการปรับปรุงการผลิต ทำให้เกิดการลดน้อยถอยลง ของผลผลิต (Diminishing Returns) ผลผลิตส่วนเพิ่ม (Marginal Product: MP) ของแรงงานจะเท่ากับศูนย์ ผลผลิตเฉลี่ย (Average Product: AP) ยังคงเท่ากับค่าจ้าง และมีแรงงานส่วนเกินที่จะสามารถเคลื่อนย้ายจากภาคเกษตรโดยไม่ทำให้ผลผลิตในภาคเกษตรลดลง

2) ขั้นตอนที่มีการเพิ่มขึ้นในผลผลิตส่วนเพิ่มของแรงงานภาคเกษตร ซึ่งเป็นผลจากการปรับปรุงประสิทธิภาพในการผลิต โดยการเพิ่มผลิตภาพในภาคเกษตรนี้มีส่วนก่อให้เกิดการเจริญเติบโตในภาคอุตสาหกรรม ซึ่งทำให้การเคลื่อนย้ายแรงงานส่วนเกินจากภาคการเกษตรไปสู่ภาคอุตสาหกรรม (Fei et al., 1997)

3) ขั้นตอนที่มีการว่างงานแฝงหรือแรงงานส่วนเกินในภาคเกษตรหมดไป ภาคเกษตรและอุตสาหกรรมจะแข่งขันกันแย่งแรงงาน การที่ภาคอุตสาหกรรมจะดึงแรงงานในภาคเกษตรมาใช้จะทำให้ได้ยาก แต่ถ้าเกิดจากการสะสมทุน การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี และการเติบโตของค่าจ้างใน

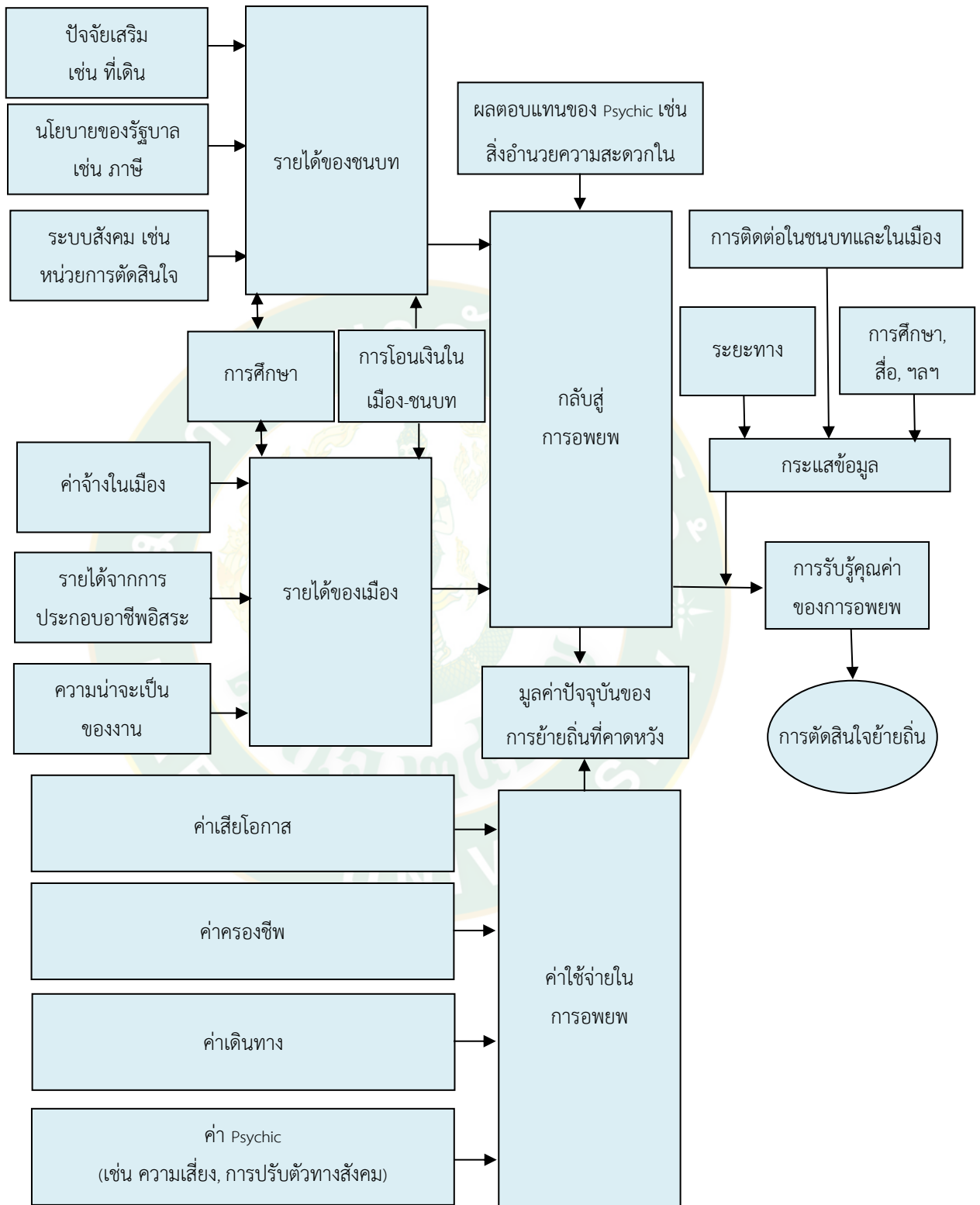
ภาคอุตสาหกรรม ก็จะทำให้เกิดการเติบโตของการดูดซึมแรงงานในภาคอุตสาหกรรมที่เพิ่มขึ้น (Kien and Nguyen Trung, 2014)

2.3.3 ทฤษฎีของ Todaro

ต่อมา Todaro ได้พัฒนาทฤษฎีการย้ายถิ่นในชนบทกับเมือง (The Todaro Model) เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ที่ขัดแย้งกันของการอพยพในชนบทและในเมืองที่เพิ่มขึ้นในบริบทของการว่างงานในเมืองที่เพิ่มขึ้น (Todaro and Michael P, 1997) เป็นรากฐานที่มั่นคงสำหรับการศึกษากระบวนการย้ายถิ่นในเขตเมืองในชนบทในประเทศกำลังพัฒนา (Pei-Ju Liao et al., 2020) แบบจำลองของ Todaro กล่าวว่า การเคลื่อนไหวของคนงานจากชนบทสู่เขตเมืองไม่ได้ทำให้เกิดโอกาสในการทำงานในเมือง แต่เกิดขึ้นที่ประชากรรู้จักค่าแรงในเมืองมากกว่าชนบท (L Arsyad, 1992) ยิ่งความแตกต่างของค่าแรงระหว่างชนบทกับในเมืองมากขึ้น ทำให้คนกล้าที่จะย้ายไปอยู่ในเมืองด้วยความหวังว่าจะมีชีวิตที่ดีขึ้น (Arjan De Haan and Ben Rogaly, 2002) รวมถึงต้องคำนึงถึงโอกาสที่จะได้งานทำในเขตเมืองด้วย (Todaro, 1997) ซึ่งจะขึ้นอยู่กับอัตราว่างงานในเมือง อีกทั้ง Todaro ยังพบว่าอัตราการย้ายถิ่นจะมากกว่าอัตราการเจริญเติบโตของโอกาสที่จะได้งานทำในเขตเมือง โดยตลาดแรงงานในเขตเมืองจะแบ่งออกเป็น 2 ภาค คือ

- 1) ภาคที่เป็นทางการ (formal sector) ซึ่งจะประกอบด้วยบริษัท และ โรงงาน อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ในภาคนี้จะมีการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำที่ถูกกำหนดสหภาพแรงงาน สมาคมองค์กรนายจ้าง และภาครัฐบาล
- 2) ภาคที่ไม่เป็นทางการ (informal sector) จะประกอบด้วยสถานประกอบการขนาดเล็กที่มีจำนวนมากกว่าภาคที่เป็นทางการ และการจ้างงานในภาคบริการต่าง ๆ โดยที่ค่าจ้างที่คนงานได้รับจะต่ำกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่กำหนด แต่แรงงานยินดีที่จะรับค่าจ้างที่ต่ำกว่าระดับ เพราะความคาดหวังที่ว่าในอนาคตจะสามารถเปลี่ยนไปทำงานในภาคที่เป็นทางการได้ และแรงงานบางคนแม้ว่าจะไม่ได้ทำงานในเมือง ก็จะไม่อพยพกลับชนบท เพราะการอยู่ในเมืองนั้น มีโอกาสที่จะรับทราบข่าวสารข้อมูลในเขตเมืองได้มากกว่า รวมทั้งมีโอกาสที่จะมีงานทำมากขึ้น (อ้อทิพย์ ราชภูร์นิยม, 2017)

ภาพที่ 8 กรอบแนวคิดของการตัดสินใจย้ายถิ่นจากหมู่บ้านสู่เมือง

ที่มา: P.Michael Todaro and C.Smith Stephen (2012)

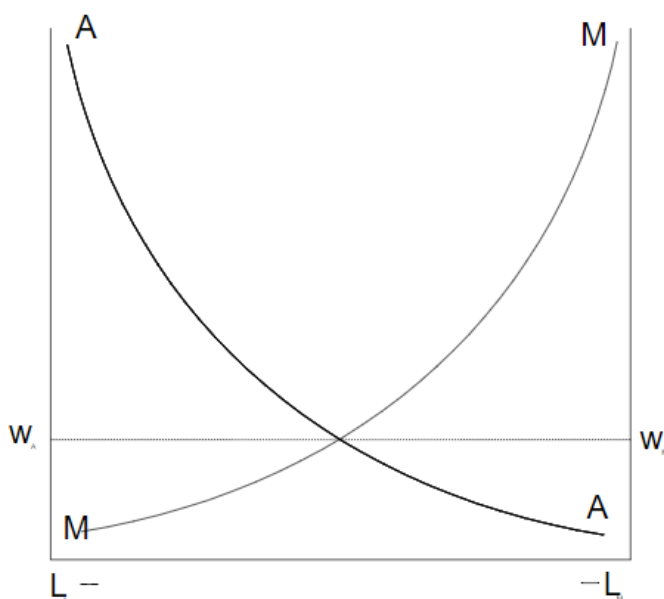
จากกรอบแนวคิดของการตัดสินใจย้ายถิ่นจากหมู่บ้านสู่เมืองของโมเดลการย้ายถิ่นของ Todaro แสดงให้เห็นถึงปฏิสัมพันธ์ของปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจย้ายถิ่น ดังแสดงในภาพที่ 8 ทฤษฎีอธิบายว่าคนงานจะเปรียบเทียบรายได้ที่พวกเขาคาดหวังภายในช่วงระยะเวลาหนึ่งในเขตเมืองที่เท่ากับความแตกต่างระหว่างผลลัพธ์และค่าใช้จ่ายในการย้ายถิ่นโดยมีรายได้เฉลี่ยที่หาได้ในชนบท นอกจากนี้ปัจจัยด้านระยะทางระหว่างเมืองปลายทางของการย้ายถิ่น และสถานที่ต้นทางและการศึกษาของผู้หางานยังเป็นตัวกำหนดการตัดสินใจย้ายถิ่นอีกด้วย

2.3.4 ทฤษฎีของ Harris-Todaro

หลังจากนั้น Harris-Todaro ได้ปรับปรุงทฤษฎีของ Todaro โดยทฤษฎีของ Harris-Todaro เป็นทฤษฎีที่อธิบายการอพยพย้ายถิ่นของแรงงานจากชนบทเข้าสู่เมือง (Suits and Daniel B, 1985) ซึ่งแรงจูงใจที่จะย้ายไปยังเมืองนั้นมาจากโอกาสที่จะได้รับการจ้างงานในอุตสาหกรรมที่มีรายได้สูงเมื่อเทียบกับการจ้างงานในชนบทและ ค่าแรงขั้นต่ำที่รัฐบาลกำหนด (Franco Papandrea and Robert Albon, 2004) ในการศึกษาการย้ายถิ่นของคนงานในระบบเศรษฐกิจของ Harris-Todaro มาจากสองภาค คือ เป็นแรงงานภาคเกษตรในชนบทที่มีค่าจ้างต่ำ หรือย้ายถิ่นมาเป็นแรงงานในเมืองที่มีค่าจ้างสูงและมีโอกาสที่จะตกงานในบางสถานการณ์แต่ค่าจ้างเฉลี่ยก็ยังสูงกว่าค่าจ้างในภาคเกษตรทำให้มีแรงงานจำนวนมากจากภาคเกษตรย้ายเข้ามาเป็นแรงงานภาคอุตสาหกรรม (Espindola et al., 2006; Wongmonta and Sasiwooth, 2017)

แบบจำลอง Harris Todaro ได้สรุปกราฟที่ประกอบด้วยสองภาคส่วน ได้แก่ ภาคสมัยใหม่และภาคเกษตรกรรม ซึ่งผลผลิตส่วนเพิ่มลดลงในทั้งสองภาคส่วน ดังนั้นยิ่งค่าแรงยิ่งสูง ความต้องการแรงงานในทั้งสองภาคส่วนก็ยิ่งลดลง ดังภาพที่ 9

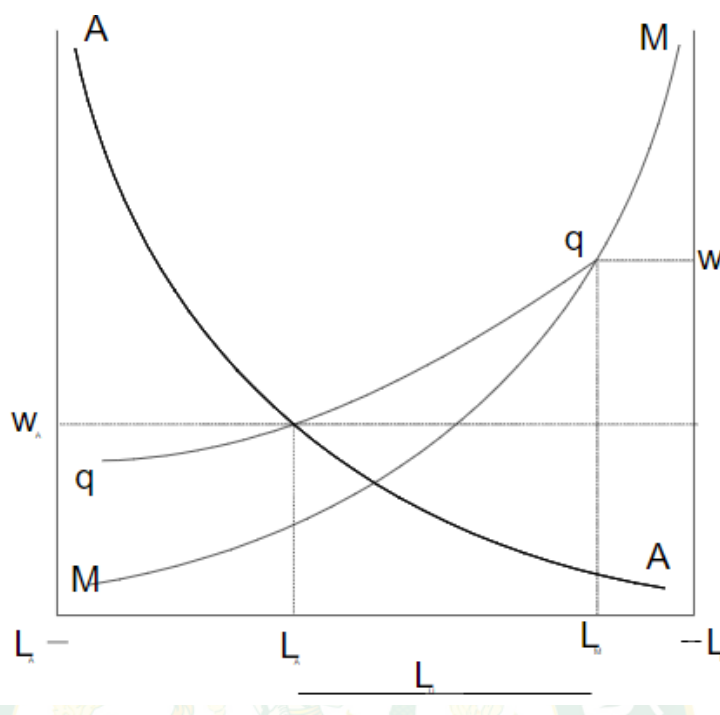
ภาพที่ 9 กราฟของแบบจำลอง Harris Todaro

ที่มา: Mahidol University, 2022

จากภาพที่ 9 กำหนดให้ L คือกำลังแรงงานทั้งหมดและไม่ขึ้นอยู่กับการจ้างงาน L_A คือ แรงงานในภาคการเกษตร L_M คือ แรงงานในภาคส่วนสมัยใหม่ L_U คือ แรงงานที่ว่างงาน ซึ่ง ทฤษฎีของ Harris-Todaro ได้กำหนดให้แรงงานค่าจ้างมีความยืดหยุ่นทั้งสองภาคส่วน อีกทั้งยังมี ค่าแรงที่เท่าเทียมกันทั้งในภาคเกษตรกรรมและภาคส่วนสมัยใหม่และไม่มีภาวะว่างงาน (Harris John & Todaro Michael, 1970) สถานการณ์ดังกล่าวสามารถอธิบายได้จากภาพที่ 9 โดยที่ **AA** คือความต้องการแรงงานในภาคเกษตรกรรม และ **MM** คือความต้องการแรงงานในภาคส่วน สมัยใหม่

ภาพที่ 10 แบบจำลอง Harris Todaro ที่แสดงถึงการว่างงาน

ที่มา: Mahidol University, 2022

ในแบบจำลอง Harris Todaro ค่าจ้างในภาคส่วนสมัยใหม่นั้นติดอยู่ที่ระดับ W ด้วยเหตุผลบางประการ ซึ่งอยู่เหนือระดับที่จะล้าตลาดแรงงานได้ อีกทั้งยังกำหนดให้แรงงานที่ว่างงานมีค่าจ้างเป็นศูนย์ ดังนั้นรายได้ที่คาดหวังในเมืองจะเป็น $(L_M/L_M + L_U) * W$ เนื่องจาก L_M ถูกกำหนดจาก W ซึ่งสิ่งเดียวที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้คือ L_U และจะเห็นได้ว่ารายได้ที่คาดหวังในเมืองนี้ลดลงใน L_U จะสามารถแสดงในภาพที่ 10 โดยที่ qq คือ รายได้ที่คาดหวังในเมือง

จุดสมดุลใหม่เมื่อรายได้ที่คาดหวังในเมืองเท่ากับรายได้ในชนบทในกราฟคือจุดที่เส้น qq และเส้น AA ตัดกันจากเส้นโค้งทั้งสองนี้ จะได้รับค่าจ้างในภาคเกษตรและระดับการจ้างงานใน L_A และจะสามารถหาจำนวนผู้ว่างงานได้จาก L_M และ L_A (Mahidol University, 2022)

2.3.5 การทบทวนวรรณกรรมของทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้อง

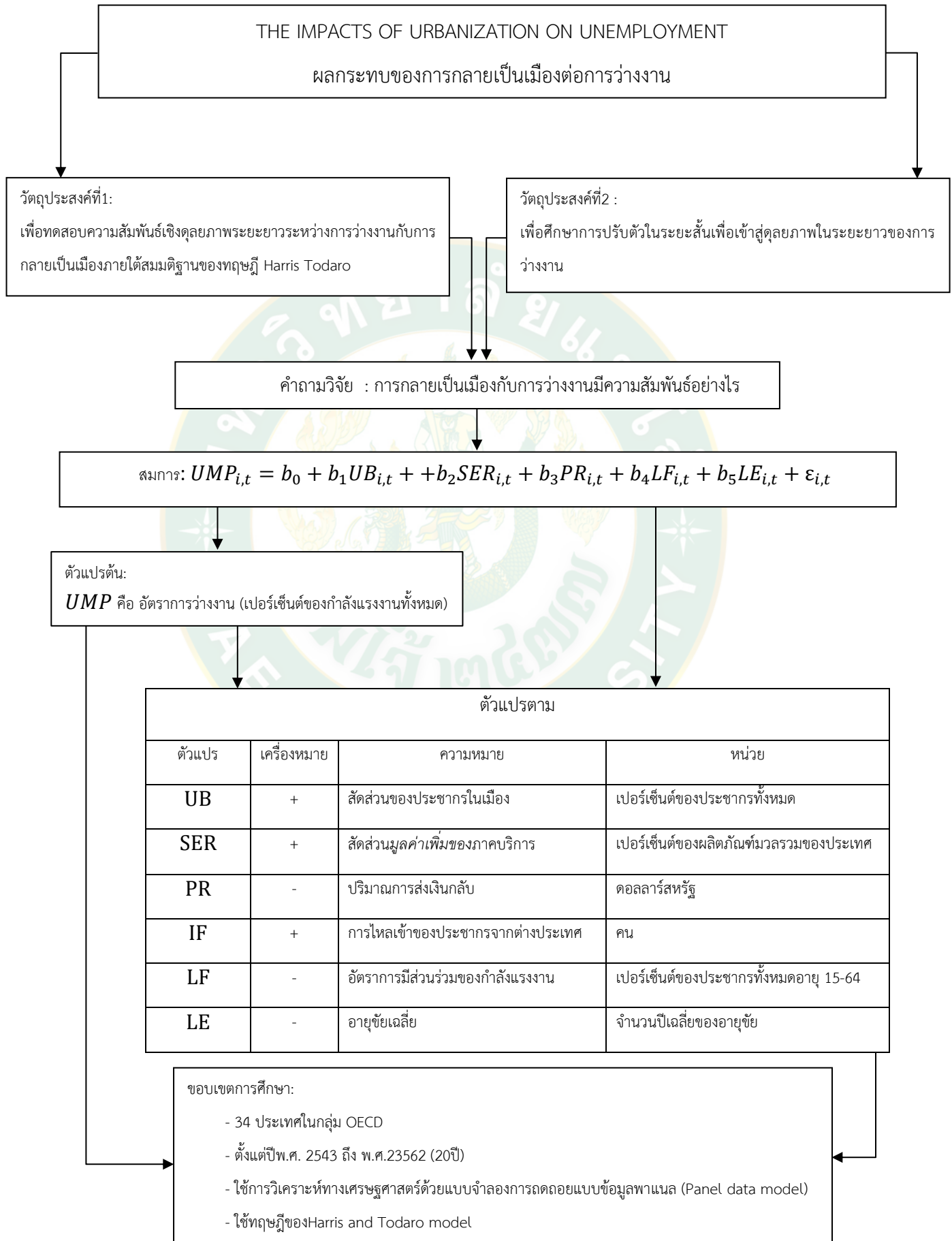
ในงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของ Adewale Stephan Bakare (2011) ซึ่งตรวจสอบปัจจัยกำหนดของการว่างงานในเมือง โดยใช้ทฤษฎีของ Lewis (1958) และ Tidrick (1975) ระบุว่า 'ค่าจ้างสูง' ไม่สามารถดูดซับอุปทานที่มีอยู่ได้เนื่องจากอัตราส่วนเงินทุนต่อแรงงานที่สูง แรงงานเข้าคิวเพื่อหางานในภาค 'ค่าจ้างสูง' (แรงงานเข้าคิวคือ แรงงานที่รองานหรือว่างงาน) เนื่องจากผู้ว่างงานมีอัตราค่าจ้างสำรองที่สูง จากผลการวิเคราะห์พบว่าค่าจ้างที่เพิ่มขึ้นเล็กน้อยและการเติบโตอย่างรวดเร็วของประชากรซึ่งส่งผลต่อด้านอุปทานเนื่องจากกำลังแรงงานที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วและสูงเมื่อเทียบกับความสามารถในการดูดซับของเศรษฐกิจดูเหมือนจะเป็นปัจจัยหลักของการว่างงานที่สูง งานวิจัยของ Marco G Ercolani and Zheng Wei (2010) ใช้ทฤษฎีการพัฒนาเศรษฐกิจแบบคู่ของ Lewis-Ranis-Fei เป็นกรอบในการตรวจสอบการเติบโตอย่างรวดเร็ว พบว่าการเติบโตทางเศรษฐกิจส่วนใหญ่เกิดจากการพัฒนาของภาคนอกเกษตรกรรม (อุตสาหกรรมและบริการ) ซึ่งขับเคลื่อนโดยการเคลื่อนย้ายแรงงานอย่างรวดเร็วและการสะสมทุน งานวิจัยของ Yves Zenou (2007) ได้พิจารณาการอุดหนุนการจ้างงานในเมือง โดยใช้ทฤษฎีของโมเดล Todaro พบว่าการเพิ่มเงินอุดหนุนการจ้างงานช่วยเพิ่มการจ้างงานในเมืองอาจเพิ่มการว่างงานในเมืองเนื่องจากเป็นการกระตุ้นให้เกิดการอพยพในเมืองในชนบทมากขึ้น ในแง่นั้นนโยบายอุดหนุนการจ้างงานสามารถย้อนกลับมาโดยการเพิ่มมากกว่าการลดการว่างงานในเมือง และงานวิจัยของ Sarbajit Chaudhuri (2007) ได้ตรวจสอบผลที่ตามมาของการไหลเข้าของเงินทุนต่างประเทศในด้านสวัสดิการและขนาดของการว่างงานในเมืองในระบบเศรษฐกิจกำลังพัฒนา ผลของงานวิจัยพบว่าปัญหาการว่างงานในเมืองยังทวีความรุนแรงขึ้นเมื่อภาคเมืองขยายตัวทั้งในแง่ของผลผลิตและการจ้างงานตามกระแสเงินทุนต่างประเทศไหลเข้า ซึ่งได้ผลลัพธ์เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Warner Max Corden and Robert Findlay (1975)

จากการศึกษาทบทวนวรรณกรรม ผู้วิจัยพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างการกลายเป็นเมืองและเศรษฐกิจมีผลกระทบทั้งด้านบวกและด้านลบ ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาความสัมพันธ์ของการขยายตัวของเมืองและการว่างงานโดยใช้ทฤษฎีของแบบจำลอง Harris Todaro เนื่องจากการทบทวนงานวรรณกรรมส่วนใหญ่มีการใช้ทฤษฎีนี้ และทฤษฎีของแบบจำลอง Harris Todaro ยังเหมาะกับการตรวจสอบวัตถุประสงค์ของงานวิจัยในครั้งนี้ที่ศึกษาผลกระทบของการกลายเป็นเมืองต่อการว่างงาน ซึ่งจากการศึกษาแบบจำลองของทฤษฎี Harris Todaro ก็ได้มีการวัดความสัมพันธ์ดังกล่าว อีกทั้งยังมีการอธิบายว่าการตัดสินใจในการย้ายถิ่นนั้นมาจากความแตกต่างระหว่างรายได้ในเมือง ชนบท และโอกาสที่จะได้ทำงานในเมืองก่อให้เกิดแรงจูงใจในการย้ายถิ่นฐานเกิดแรงงานส่วนเกิน และส่งผลต่อการว่างงานที่สูงขึ้น ทำให้สอดคล้องกับการวัดความสัมพันธ์ของงานวิจัยและนำตัวแปรที่เกี่ยวข้องมาใช้ เช่น ปริมาณการส่งเงินกลับที่ใช้วัดค่าจ้างที่เป็นแรงจูงใจและผลกระทบของการย้ายถิ่นฐาน การไหล

จากประชากรต่างประเทศเป็นตัวแปรที่อธิบายถึงการเคลื่อนย้ายของแรงงานจึงทำให้ผู้วิจัยเลือกใช้
ทฤษฎีของ Harris Todaro ในการศึกษาเพื่อให้เข้าใจถึงผลกระทบของการกลายเป็นเมืองและการ
ว่างงานมากขึ้น

2.4 กรอบแนวคิด

บทที่ 3

ข้อมูล และวิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาผลกระทบของการกลายเป็นเมืองต่อการว่างงานของกลุ่ม OECD โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาวระหว่างการว่างงานกับการกลายเป็นเมืองภายใต้สมมติฐานของทฤษฎี Harris Todaro และเพื่อศึกษาการปรับตัวในระยะสั้นเพื่อเข้าสู่ดุลยภาพในระยะยาวของการว่างงาน ดังนั้นผู้วิจัยต้องการศึกษาถึงการกลายเป็นเมืองกับการว่างงานว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างไร โดยใช้การวิเคราะห์ทางเศรษฐศาสตร์ด้วยแบบจำลองการถดถอยแบบข้อมูลพาแนล (Panel data model)

3.1 ข้อมูลและตัวแปร

การศึกษานี้ได้ใช้ข้อมูลทุติยภูมิ เป็นข้อมูลพาแนล (Panel Data) ในช่วงเวลาระหว่างปี พ.ศ.2543 – พ.ศ.2562 รวมระยะเวลา 20 ปี โดยศึกษา 34 ประเทศในกลุ่ม OECD มีตัวแปรที่ใช้ในการศึกษานี้ อัตราการว่างงาน สัดส่วนของประชากรในเมือง สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการ ปริมาณการส่งเงินกลับ การไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศ อัตราการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงาน และอายุเฉลี่ย (ตารางที่1)

ตารางที่ 1 ข้อมูลและตัวแปร

ตัวแปร	ความหมาย	แหล่งอ้างอิง	หน่วย
UMP	อัตราการว่างงาน	ธนาคารโลก (World bank data)	เปอร์เซ็นต์ของกำลังแรงงานทั้งหมด
UB	สัดส่วนของประชากรในเมือง	ธนาคารโลก (World bank data)	เปอร์เซ็นต์ของประชากรทั้งหมด
SER	สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการ	ธนาคารโลก (World bank data)	เปอร์เซ็นต์ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ
PR	ปริมาณการส่งเงินกลับ	ธนาคารโลก (World bank data)	ดอลลาร์สหรัฐ
IF	การไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศ	องค์การเพื่อความร่วมมือและการพัฒนาทางเศรษฐกิจ (OECD.Stat)	คน
LF	อัตราการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงาน	ธนาคารโลก (World bank data)	เปอร์เซ็นต์ของประชากรทั้งหมดอายุ 15-64
LE	อายุขัยเฉลี่ย	ธนาคารโลก (World bank data)	จำนวนปีเฉลี่ยของอายุขัย

3.2 วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการดำเนินการวิจัยด้วยแบบจำลองและวิธีการทางเศรษฐมิติ เพื่อทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาวระหว่างการว่างงานกับการกลายเป็นเมืองภายใต้สมมติฐานของทฤษฎี Harris Todaro และเพื่อศึกษาการปรับตัวในระยะสั้นเพื่อเข้าสู่ดุลยภาพในระยะยาวของการว่างงาน โดยมีขั้นตอนการวิเคราะห์ดังนี้

3.2.1 แบบจำลองทางทฤษฎี

3.2.2 แบบจำลองทางเศรษฐมิติ

3.2.3 เศรษฐมิติและการวิเคราะห์

3.2.3.1 การทดสอบความนิ่ง (Panel Unit root test)

3.2.3.2 การทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาว (Panel Cointegration Test)

3.2.3.3 การประมาณค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ในระยะยาว โดยวิธีการ Panel Fully Modified Ordinary Least Squares (Panel FMOLS)

3.2.3.4 การประมาณค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ในระยะสั้นโดยวิธีการ Panel Vector Error Correction Model (Panel VECM)

3.2.1 แบบจำลองทางทฤษฎี

การวิเคราะห์แบบจำลองของ Harris John & Todaro Michael (1970) ได้ให้รากฐานที่มั่นคงสำหรับการศึกษากระบวนการย้ายถิ่นในชนบทสู่เมือง (Pei-Ju Liao et al., 2020) ซึ่งพิจารณาว่าการตัดสินใจในการย้ายถิ่นนั้นจะถูกกำหนดโดยความแตกต่างระหว่างรายได้ในเมือง ชนบท และโอกาสที่จะได้ทำงานในเมือง ข้อเสนอพื้นฐานที่สำคัญของแบบจำลองคือ แรงงานตัดสินใจย้ายถิ่นฐานจากรายได้ที่คาดหวัง (Yves Zenou, 2007) นอกจากนี้แนวคิดทฤษฎีของ Harris John & Todaro Michael (1970) ได้ตั้งสมมติฐานว่าค่าจ้างในชนบทมีความยืดหยุ่นเพียงพอที่จะรับประกันได้ว่าไม่มีการว่างงานในชนบท และได้กำหนดให้ N คือ แรงงาน, N^C คือ แรงงานที่อาศัยอยู่ในเมือง N^R คือ แรงงานที่อาศัยอยู่ในชนบท ซึ่ง $N = N^C + N^R$ และ

$$N^C = L^C + U^C \quad (1)$$

$$N^R = L^R \quad (2)$$

โดยที่ L^S และ U^S เป็นระดับการจ้างงานและการว่างงานทั้งหมดตามลำดับในภูมิภาค ซึ่ง $g = C, R$ ตามที่ระบุไว้ข้างต้นไม่มีการว่างงานในพื้นที่ชนบท ดังนั้นเมื่อรวมสมการทั้งสองนี้เข้าด้วยกันจะได้:

$$U^C = N - L^C - L^R \quad (3)$$

งานวิจัยในครั้งนี้ได้มีการปรับเปลี่ยนสมการที่ 3 เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของงานวิจัย เนื่องจากผู้วิจัยมีความสนใจในความสัมพันธ์การว่างงาน (U) และแรงงาน (N) ดังนั้นผู้วิจัยจึงเน้นไปที่ความสัมพันธ์ระหว่างการว่างงานและแรงงาน ซึ่งผู้วิจัยได้เปลี่ยนจากแรงงานเป็นอัตราการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงาน โดยอัตราการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงานแสดงให้เห็นถึงความแตกต่าง

กันอย่างน่าทึ่งทั้งข้ามประเทศและข้ามกลุ่มแรงงานต่าง ๆ (Grigoli Francesco et al., 2018) โดยอัตราการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงานจะวัดส่วนแบ่งของประชากรที่ไม่อยู่กำลังแรงงานหรือว่างงาน (กำลังหางานทำ) (Marianna Kudlyak, 2013)

นอกจากนี้งานวิจัยของ Erna AR Puspajuita (2018) ได้ศึกษาอิทธิพลของการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของเมืองที่มีผลต่อการว่างงาน โดยศึกษาอิทธิพลของการทำให้เป็นเมืองอุตสาหกรรม และค่าแรงขั้นต่ำของจังหวัดต่อการว่างงาน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำการศึกษานี้มาเป็นส่วนช่วยในการอธิบายเกี่ยวกับผลกระทบของการขยายตัวของเมืองต่อการว่างงาน และใช้ตัวแปรของปริมาณการส่งเงินกลับแทนค่าแรงขั้นต่ำของจังหวัดเพื่อให้เหมาะสมกับการศึกษาในครั้งนี้ (Claudia M Buch and Anja Kuckulenz, 2010) เนื่องจากปริมาณการส่งเงินเป็นแหล่งรายได้แลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศที่ใหญ่ที่สุดและคิดเป็นสัดส่วนมากกว่าร้อยละของ GDP (Dietmar Meyer and Adela Shera, 2017) ทำให้สามารถใช้ทดแทนในส่วนของการรายได้แรงงานที่ย้ายถิ่นฐานไปยังต่างประเทศ อย่างไรก็ตามผู้วิจัยยังวัดความสัมพันธ์ของตัวแปรอื่นผ่านการใช้ทฤษฎีของ Harris และ Todaro อีกด้วย

จากทฤษฎีภูมิศาสตร์เศรษฐกิจใหม่ (New economic geography) อธิบายว่าการกลายเป็นเมืองคือการแสดงให้เห็นถึงกิจกรรมทางเศรษฐกิจในขณะที่ภาคบริการเป็นส่วนสำคัญของเศรษฐกิจในเมือง (Weidong SU and Baohua LI, 2011) และในระบบเศรษฐกิจของกลุ่มประเทศ OECD ภาคบริการมีสัดส่วนประมาณ 70 % ของการผลิตและการจ้างงานโดยรวม และยังคงเติบโตอย่างต่อเนื่อง (Anita Wöfl, 2005) ทำให้ผู้วิจัยเลือกใช้ตัวแปรสัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการในการศึกษานี้ เนื่องจากภาคบริการเป็นภาคส่วนที่มีความสำคัญต่อการเติบโตของระบบเศรษฐกิจในหลายประเทศทั่วโลก อีกทั้งยังเป็นภาคที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในแง่ของการสร้างการจ้างงานทั้งทางตรงและทางอ้อม (Fiona Tregenna, 2008)

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบความสัมพันธ์ของตัวแปรอายุขัยเฉลี่ยกับการว่างงาน โดยสุขภาพของทรัพยากรมนุษย์มีบทบาทสำคัญในกระบวนการทางเศรษฐกิจและสังคม (Uzzoli Annamária, 2011) อายุขัยเฉลี่ยบ่งบอกว่าบุคคลที่เกิดในสังคมจะมีชีวิตอยู่ที่ปีในปีหนึ่ง ๆ ซึ่งอายุขัยเฉลี่ยเป็นหนึ่งในตัวบ่งชี้ที่สำคัญที่สุดของสถานะสุขภาพและระดับสวัสดิการของสังคม มักใช้ในการเปรียบเทียบระดับสุขภาพระหว่างประเทศต่าง ๆ และเป็นหนึ่งในตัวชี้วัดที่สำคัญที่สุดของการพัฒนา การเพิ่มอายุขัยช่วยเร่งการเติบโตทางเศรษฐกิจและการพัฒนาโดยมีส่วนสำคัญต่อทุนมนุษย์ (Hacı Hayrettin TIRAŞ and Sefa ÖZBEK, 2020) ดังนั้นในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการว่างงานกับอายุขัยเฉลี่ยจึงเป็นสิ่งสำคัญเนื่องจากการว่างงานเป็นปัจจัยทางสังคมที่สำคัญของสุขภาพและมีความเชื่อมโยงเป็นอย่างมากกับผลลัพธ์ด้านสุขภาพหลายประการ เช่น การตายจากทุกสาเหตุ การประเมินตนเองด้าน

สุขภาพ โรคหัวใจและหลอดเลือด โรคตับแข็ง การฆ่าตัวตาย และปัญหาสุขภาพจิตในหลายประเทศ (Singh et al., 2016) จากที่กล่าวมาข้างต้นทำให้ผู้วิจัยเลือกใช้ตัวแปรอายุขัยเฉลี่ยในการศึกษาครั้งนี้

จากการศึกษาเกี่ยวกับการรวบรวมข้อมูลการย้ายถิ่นของประชากรพบว่าการไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศสามารถอธิบายถึงการอพยพและการย้ายถิ่นของประชากร อีกทั้งยังช่วยให้สามารถเปรียบเทียบความสำคัญเชิงสัมพันธ์ของโอกาสทางเศรษฐกิจในการไหลเข้าจากต่างประเทศตามลำดับ (Mathias Czaika, 2015) ซึ่งการย้ายถิ่นฐานเป็นเรื่องยากสำหรับชาวต่างชาติ เนื่องจากการนับจำนวนคนที่ออกจากประเทศยากกว่าผู้ที่เดินทางมาถึง และจากการวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลการย้ายถิ่นฐาน และการย้ายถิ่นฐานของปีพ.ศ. 2559 จากรัฐสมาชิกของสหภาพยุโรปได้ยืนยันว่า ตัวแปรการไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศสามารถใช้แทนการย้ายถิ่นฐานได้ (Eurostat, 2018) ซึ่งฐานข้อมูลการย้ายถิ่นของ OECD ได้มาจากทะเบียนราษฎร ใบอนุญาตถิ่นที่อยู่ และใบอนุญาตทำงาน ตลอดจนการสำรวจเฉพาะเพื่อความชัดเจน (Lorena skuflic and Valentina Vuckovic, 2018) จากที่กล่าวมาข้างต้นทำให้ผู้วิจัยเลือกใช้ตัวแปรการไหลเข้าของประชากรจากต่างชาติ

จากการศึกษางานวิจัย แนวคิดและทฤษฎีข้างต้น เป็นพื้นฐานในการออกแบบจำลองเชิงทฤษฎี (Theoretical Model) ดังในสมการที่ 4

$$UMP_{it} = f(UB_{it}, SER_{it}, PR_{it}, IF_{it}, LF_{it}, LE_{it}) \quad (4)$$

สามารถแสดงโดยแบบจำลองถดถอย ดังนี้:

$$UMP_{it} = b_0 + b_1UB_{it} + b_2SER_{it} + b_3PR_{it} + b_4IF_{it} + b_5LF_{it} + b_6LE_{it} + \varepsilon_{it} \quad (5)$$

โดยที่: UMP_{it} คือ อัตราการว่างงาน (เปอร์เซ็นต์ของกำลังแรงงานทั้งหมด) ในประเทศ $i = 1, 2, \dots, 34$ และปีที่ $t = 2543, \dots, 2562$

UB_{it} คือ สัดส่วนของประชากรในเมือง (เปอร์เซ็นต์ของประชากรทั้งหมด) ในประเทศ $i = 1, 2, \dots, 34$ และปีที่ $t = 2543, \dots, 2562$

SER_{it} คือ สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการ (เปอร์เซ็นต์ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ) ในประเทศ $i = 1, 2, \dots, 34$ และปีที่ $t = 2543, \dots, 2562$

PR_{it} คือ ปริมาณการส่งเงินกลับ (ดอลลาร์สหรัฐ) ในประเทศ $i = 1, 2, \dots, 34$ และปีที่ $t = 2543, \dots, 2562$

IF_{it} คือ การไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศ (คน) ในประเทศ $i = 1, 2, \dots, 34$ และปีที่ $t = 2543, \dots, 2562$

$LF_{i,t}$ คือ การมีส่วนร่วมของแรงงาน (เปอร์เซ็นต์ของประชากรทั้งหมดอายุ 15 - 64) ในประเทศ $i = 1, 2, \dots, 34$ และปีที่ $t = 2543, \dots, 2562$

$LE_{i,t}$ คือ อายุขัยเฉลี่ยแรกเกิด (จำนวนปีเฉลี่ยของอายุขัย) ในประเทศ $i = 1, 2, \dots, 34$ และปีที่ $t = 2543, \dots, 2562$

จากทฤษฎีของ Harris และ Todaro คาดการณ์ว่าเงินอุดหนุนสำหรับการจ้างงานในเมืองจะเพิ่มรายได้ที่แท้จริงและนำไปสู่การว่างงานในเมืองที่เพิ่มขึ้น เนื่องจากเกิดแรงงานส่วนเกินในภาคเมือง (A. G. Blomqvist, 2012) หรือกระบวนการกลายเป็นเมืองอย่างรวดเร็วเพิ่มขึ้นจะส่งผลกระทบต่อการว่างงานที่เพิ่มขึ้น (Shi hong Zeng and Jie chang Xia, 2016) ทำให้ผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานความสัมพันธ์ของสัดส่วนประชากรในเมืองว่ามีความสัมพันธ์เชิงบวกกับอัตราการว่างงาน

งานวิจัยของ Gyimah-Brempong Kwabena et al. (2018); Erna AR Puspadjuita (2018) อธิบายถึงความสัมพันธ์ของภาคบริการการกับอัตราการว่างงานซึ่งพบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน (William Baumol, 1967) ดังนั้นเมื่อการบริการเพิ่มขึ้นการว่างงานก็จะเพิ่มขึ้น (Erna AR Puspadjuita, 2018) ทำให้ผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานว่าสัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับอัตราการว่างงาน

ในงานวิจัยของ John C Anyanwu and Andrew EO Erhijakpor (2010); Alice Mesnard (2001); Kunofiwa Tsaurai (2020) อธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างการส่งเงินกลับกับการว่างงาน โดยอธิบายว่าการไหลเข้าของเงินที่ไหลในชุมชนเพื่อเริ่มต้นโครงการและวิสาหกิจขนาดเล็กและเป็นผลให้ช่วยเพิ่มการจ้างงาน ซึ่งการบริโภคในครัวเรือนที่เพิ่มขึ้นเป็นแรงบันดาลใจให้เกิดการโอนเงินส่งกลับ กระตุ้นความต้องการสินค้าและผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในระดับชุมชนที่เพิ่มขึ้น อันเป็นการส่งเสริมการพัฒนาชุมชนในท้องถิ่นและการสร้างการจ้างงานในท้องถิ่น และการส่งเงินกลับยังผลักดันปริมาณเงินทุนที่ไหลเข้าสู่ธุรกิจขนาดเล็ก ดังนั้นการส่งเงินกลับจึงส่งเสริมการเป็นผู้ประกอบการและการจ้างงานตนเองในระบบเศรษฐกิจ อีกทั้งยังมีความสำคัญต่อครอบครัวของแรงงานข้ามชาติเป็นอย่างมาก เนื่องจากการส่งเงินกลับอาจเป็นรายได้แหล่งเดียวของการอยู่รอดในครอบครัวของแรงงานข้ามชาติ ซึ่งจะช่วยให้ครอบครัวของแรงงานข้ามชาติสามารถอยู่รอดได้ในสภาพการว่างงานหรือเงินเดือนต่ำในช่วงเวลาที่ค่าครองชีพสูง และทำให้พวกเขาได้รับมาตรฐานการครองชีพที่สูงขึ้น (Oksana Koshulko, 2018) ทำให้ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานว่าปริมาณการส่งเงินกลับมีความสัมพันธ์เชิงลบกับอัตราการว่างงาน

จากการศึกษาทฤษฎีของ Harris John & Todaro Michael (1970) กล่าวถึงความสัมพันธ์ของการไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศกับอัตราการว่างงานว่าที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน นั่นคือ เมื่อมีการไหลเข้าของการย้ายถิ่นเข้าสู่สูงจะส่งผลให้เกิดการว่างงานที่สูงขึ้น ซึ่งมีสาเหตุ

มาจากกระบวนการทำงานของประชากรส่งผลต่อการอพยพย้ายถิ่นฐานทำให้เกิดแรงงานส่วนเกิน และส่งผลกระทบต่ออัตราการว่างงานที่เพิ่มขึ้น ทำให้ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานว่าการไหลเข้าของประชากร จากต่างประเทศมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับอัตราการว่างงาน (Gary Fields, 1975)

ในงานวิจัยของ Liu and Qian (2012) อธิบายถึงการพัฒนาทางสังคมและเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วนั้นมาพร้อมกับการว่างงานที่เพิ่มขึ้นและอัตราการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงานลดลง ดังนั้นการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงานจึงสามารถดูดซับการว่างงานได้ (Ravi and A.H., 2013) งานวิจัยของ Ravi Kanapathy and Baharom (2013) พบว่าอัตราการเติบโตของ GDP ที่สูงและยั่งยืนนั้นมาพร้อมกับอัตราการว่างงานที่เพิ่มขึ้นและอัตราการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงานที่ลดลงเนื่องจากการพัฒนาของเมืองที่สูงขึ้นจากเศรษฐกิจส่งผลต่อแรงงานล้นตลาด และงานวิจัยของ (Qian Liu, 2012) อธิบายว่าจากการที่รัฐบาลได้ให้ความช่วยเหลือในการรับผู้สำเร็จการศึกษาเข้าสู่ตำแหน่งงานและการจ้างงานทั้งหมดส่งผลต่ออัตราการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงานที่สูงขึ้นและการว่างงานที่ลดลงแสดงให้เห็นว่าการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงานเพิ่มขึ้นส่งผลต่อการว่างงานลดลง ทำให้ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานว่าการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงานมีความสัมพันธ์เชิงลบกับอัตราการว่างงาน

ยิ่งไปกว่านั้นการว่างงานก่อให้เกิดผลกระทบด้านลบต่อด้านสุขภาพมากมาย อาทิเช่น ส่งผลกระทบต่อความเสี่ยงที่จะเพิ่มขึ้นของการเจ็บป่วยและการตาย (Singh et al., 2016) แสดงให้เห็นว่าการเพิ่มขึ้นของการว่างงานส่งผลเสียหรือทำให้อายุขัยเฉลี่ยที่ลดลง (Uzzoli Annamária, 2011) ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานว่าอายุขัยเฉลี่ยมีความสัมพันธ์เชิงลบกับอัตราการว่างงาน

3.2.2 แบบจำลองทางเศรษฐมิติ

จากสมการที่ 4 ผู้วิจัยได้ปรับแบบจำลองเฉพาะที่เหมาะสมกับปัญหาของงานวิจัย ซึ่งจะช่วยให้ผู้วิจัยทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างการกลายเป็นเมืองและการว่างงาน ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีการปรับเปลี่ยนแบบจำลองเฉพาะเป็น:

$$UMP_{i,t} = b_0 + b_1UB_{i,t} + b_2SER_{i,t} + b_3PR_{i,t} + b_4IF_{i,t} + b_5LF_{i,t} + b_6LE_{i,t} + \varepsilon_{i,t} \quad (6)$$

โดยที่ UMP คือ เปอร์เซนต์การว่างงานของกำลังแรงงานทั้งหมด, UB คือ เปอร์เซนต์ประชากรในเมืองของประชากรทั้งหมด, SER คือ สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการ (เปอร์เซนต์ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ), PR คือ ปริมาณการส่งเงินกลับ (ดอลลาร์สหรัฐ), IF คือ การไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศ (คน), LF คือ เปอร์เซนต์การมีส่วนร่วมของแรงงานที่มีอายุมากกว่า 15-64 ปี ,และ LE คือ ปีของอายุขัยเฉลี่ยแรกเกิด ณ เวลาที่ $t = 1, 2, \dots, 20$ และ ประเทศที่ $i = 1, 2, \dots, 34$ b_0 คือ ค่าคงที่ $b_1, b_2, b_3, b_4, b_5, b_6$ คือ ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปร

UMP (เปอร์เซ็นต์การว่างงานของกำลังแรงงานทั้งหมด) เป็นตัวแปรตาม ตัวแปรอิสระ เช่น **UB** คือ เปอร์เซ็นต์ประชากรในเมืองของประชากรทั้งหมด, **SER** คือ สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการ (เปอร์เซ็นต์ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ), **PR** คือ ปริมาณการส่งเงินกลับ (ดอลลาร์สหรัฐ), **IF** คือ การไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศ (คน), **LF** คือเปอร์เซ็นต์การมีส่วนร่วมของแรงงานที่มีอายุมากกว่า 15 - 64 ปี **LE** คือ จำนวนปีเฉลี่ยของอายุขัยเฉลี่ย และ ε คือระยะเวลาที่ผิดพลาด

จากข้อมูลในตารางที่ 1 ความแตกต่างของหน่วยวัดในแต่ละตัวแปร ทำให้ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้มีการ Take natural logarithms ปริมาณการส่งเงินกลับเพื่อลดช่องว่างระหว่างชุดข้อมูลทำให้ข้อมูลใกล้เคียงการแจกแจงปกติมากยิ่งขึ้น ดังนั้นจะได้แบบจำลองทางเศรษฐมิติ ดังนี้

$$UMP_{i,t} = b_0 + b_1 UB_{i,t} + b_2 SER_{i,t} + b_3 \log PR_{i,t} + b_4 \log IF_{i,t} + b_5 LF_{i,t} + b_6 LE_{i,t} + \varepsilon_{i,t} \quad (7)$$

โดยที่ **UMP** คือ เปอร์เซ็นต์การว่างงานของกำลังแรงงานทั้งหมด, **UB** คือ เปอร์เซ็นต์ประชากรในเมืองของประชากรทั้งหมด, **SER** คือ สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการ (เปอร์เซ็นต์ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ), **PR** คือ ปริมาณการส่งเงินกลับ (ดอลลาร์สหรัฐ), **IF** คือ การไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศ (คน), **LF** คือ เปอร์เซ็นต์การมีส่วนร่วมของแรงงานที่มีอายุมากกว่า 15-64 ปี ,และ **LE** คือ ปีของอายุขัยเฉลี่ยแรกเกิด ณ เวลาที่ $t = 1, 2, \dots, 20$ และ ประเทศที่ $i = 1, 2, \dots, 34$ b_0 คือ ค่าคงที่ b_1, b_2, b_3, b_4 คือ ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปร **UMP** (เปอร์เซ็นต์การว่างงานของกำลังแรงงานทั้งหมด) เป็นตัวแปรตาม ตัวแปรอิสระ เช่น **UB** คือ เปอร์เซ็นต์ประชากรในเมืองของประชากรทั้งหมด, **SER** คือ สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการ (เปอร์เซ็นต์ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ), **logPR** คือ ปริมาณการส่งเงินกลับ (ดอลลาร์สหรัฐ), **logIF** คือ การไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศ (คน), **LF** คือเปอร์เซ็นต์การมีส่วนร่วมของแรงงานที่มีอายุมากกว่า 15 - 64 ปี **LE** คือ จำนวนปีเฉลี่ยของอายุขัยเฉลี่ย และ ε คือ ระยะเวลาที่ผิดพลาด

จากงานวิจัยของ Masaharu Nagashima (2018); David Castells Quintana and Vicente Royuela (2012) พบว่าสมมติฐานของการเปลี่ยนแปลงของประชากรตรงกับทฤษฎีของ Harris-Todaro กล่าวคือ เมื่อมีการขยายตัวในเมืองสูงอัตราการว่างงานก็จะสูง ดังนั้นผู้วิจัยตั้งสมมติฐานว่าค่าสัมประสิทธิ์สำหรับ **UB** ไม่เท่ากับ 0 ซึ่งหมายความว่าสัดส่วนของประชากรในเมืองมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับอัตราการว่างงาน และค่าสัมประสิทธิ์ **UB** เท่ากับ 0 คือ สัดส่วนของประชากรในเมืองไม่มีความสัมพันธ์ต่ออัตราการว่างงาน

งานวิจัยของ Mounir Belloumi (2016); Gyimah-Brempong Kwabena et al. (2018) อธิบายถึงความสัมพันธ์ของอัตราการว่างงานและการกลายเป็นเมืองที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ดังนั้นผู้วิจัยตั้งสมมติฐานว่าค่าสัมประสิทธิ์สำหรับ **SER** ไม่เท่ากับ 0 ซึ่งหมายความว่าสัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการมีความสัมพันธ์เชิงบวกต่ออัตราการว่างงาน และค่าสัมประสิทธิ์ **SER** เท่ากับ 0 คือสัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการไม่มีความสัมพันธ์ต่ออัตราการว่างงาน

งานวิจัยของ Dayangku Aslinah Abd Rahim et al. (2017) อธิบายว่าเมื่อมีอัตราการว่างงานสูงประชากรในประเทศมีแนวโน้มแสวงหาการจ้างงานภายในประเทศและนอกประเทศ ส่งผลให้มีการส่งเงินกลับมายังประเทศของตนเองเพิ่มสูงขึ้นซึ่งเป็นแรงจูงใจให้พลเมืองทำงานหรืออยู่ในต่างประเทศ ดังนั้นสมมติฐานของค่าสัมประสิทธิ์ คือ **PR** ไม่เท่ากับ 0 ซึ่งหมายความว่าปริมาณการส่งเงินกลับมีความสัมพันธ์เชิงลบต่ออัตราการว่างงาน และค่าสัมประสิทธิ์ **PR** เท่ากับ 0 คือปริมาณการส่งเงินกลับไม่มีความสัมพันธ์ต่ออัตราการว่างงาน

งานวิจัยของ Janet Dobson et al. (2009) กล่าวว่า การว่างงานนำไปสู่การอพยพย้ายถิ่นฐานของประชากรที่เพิ่มสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องทฤษฎีของ Harris และ Todaro ที่อธิบายถึงการไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศเข้าสู่ภาคส่วนในเมืองทำให้เกิดการเติบโตอย่างมาก การไหลเข้าของประชากรส่งผลต่อการว่างงานที่เพิ่มขึ้นเนื่องจากแรงงานส่วนเกิน (Tadashi Inoue, 2007) ดังนั้นการตั้งสมมติฐานว่าค่าสัมประสิทธิ์สำหรับ **IF** ไม่เท่ากับ 0 ซึ่งหมายความว่า การไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศมีความสัมพันธ์เชิงบวกต่ออัตราการว่างงาน และค่าสัมประสิทธิ์ **IF** เท่ากับ 0 คือการไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศมีความสัมพันธ์ต่ออัตราการว่างงาน

งานวิจัยของ Ravi Kanapathy and AH Baharom (2013) กล่าวว่า การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วเกิดขึ้นพร้อมกับการเพิ่มขึ้นของอัตราการว่างงานและส่งผลต่อการลดลงของอัตราการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงาน **LF** ใช้ในการศึกษาผลกระทบของอัตราค่าจ้างต่อการว่างงาน ดังนั้นสมมติฐานของค่าสัมประสิทธิ์ คือ **LF** ไม่เท่ากับ 0 ซึ่งหมายความว่าอัตราการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงานมีความสัมพันธ์เชิงลบต่ออัตราการว่างงาน และค่าสัมประสิทธิ์ **LF** เท่ากับ 0 คืออัตราการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงานไม่มีความสัมพันธ์ต่ออัตราการว่างงาน

งานวิจัยของ Khaled Tafran et al. (2020) พบว่าการว่างงานที่เพิ่มสูงขึ้นส่งผลต่ออายุขัยที่ลดลง ดังนั้นการตั้งสมมติฐานว่าค่าสัมประสิทธิ์สำหรับ **LE** ไม่เท่ากับ 0 ซึ่งหมายความว่าอายุขัยเฉลี่ยแรกเกิดมีความสัมพันธ์เชิงลบต่ออัตราการว่างงาน และค่าสัมประสิทธิ์ **LE** เท่ากับ 0 คืออายุขัยเฉลี่ยแรกเกิดไม่มีความสัมพันธ์ต่ออัตราการว่างงาน

3.2.3 เศรษฐมิติและการวิเคราะห์

3.2.3.1 การทดสอบความนิ่ง (Panel Unit root test)

ในขั้นตอนแรก ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบยูนิตรูท เนื่องจากข้อมูลเป็นข้อมูลอนุกรมเวลาซึ่งต้องพิจารณาก่อนว่าข้อมูลมีลักษณะนิ่งหรือไม่ เพราะถ้าข้อมูลมีลักษณะไม่นิ่งเมื่อทำการทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาวในรูปแบบสมการถดถอยอาจเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่แท้จริง (Spurious) และตัวแบบจำลองที่ได้จากการประมาณค่ามีความเอนเอียง (Biased) จึงต้องทำการทดสอบความนิ่งของข้อมูลโดยการทดสอบยูนิตรูท แต่หากข้อมูลทั้งหมดอยู่ในระดับเดียวกัน $I(0)$ หรือ $I(1)$ แสดงว่าตัวแปรทั้งหมดมีความคงที่หมายถึงตัวแปรทั้งหมดเป็นกลุ่มเดียวกัน และอาจมีความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพในระยะยาว โดยได้ทำการทดสอบยูนิตรูทโดยใช้วิธีการทดสอบของ Fisher Chi-square

3.2.3.2 การทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาว (Panel Cointegration Test)

หลังจากการทดสอบความนิ่งของข้อมูลแล้ว ในขั้นตอนที่สองผู้วิจัยได้ทำการทดสอบตัวแปรว่ามีความสัมพันธ์กันเชิงดุลยภาพในระยะยาว (Panel Cointegration) ตามทฤษฎีเศรษฐศาสตร์หรือไม่ โดยใช้วิธีการของ Johansen ซึ่งมีข้อดีคือสามารถประยุกต์ใช้กับแบบจำลองที่มีตัวแปรมากกว่า 2 ตัวแปรขึ้นไปได้ (Ilemona ADOFU and SALAMI Abdulganiyu, 2018)

3.2.3.3 การประมาณค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ในระยะยาว โดยวิธีการ Panel Fully Modified Ordinary Least Squares (Panel FMOLS)

หลังจากการทดสอบ Cointegration Test ผู้วิจัยมีการประมาณค่าโดยวิธีการ Panel Fully Modified Ordinary Least Squares (Panel FMOLS) ซึ่งพัฒนาโดย Peter CB Phillips and Bruce E Hansen (1990) ได้ถูกนำมาใช้เพื่อประเมินความสัมพันธ์ที่มีอยู่ในแบบจำลอง ซึ่งวิธีการนี้จะให้ค่าประมาณที่สม่ำเสมอและมีประสิทธิภาพในการมีอยู่ของการรวมตัว ผลกระทบเชิงสหสัมพันธ์เชิงอธิบาย และตรวจสอบความเป็นภายในระหว่างตัวถดถอย

3.2.3.4 การประมาณค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ในระยะสั้นโดยวิธีการ Panel Vector Error Correction Model (Panel VECM)

ในขั้นตอนสุดท้าย เมื่อทดสอบในขั้นตอนที่สามแล้วพบว่าตัวแปรมีความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาว และมีคุณสมบัติ เป็น $I(1)$ ตามเงื่อนไขของ Johansen สามารถบอกถึงการปรับตัวในระยะสั้นแต่ละตัวแปรอาจเกิดการออกนอก ดุลยภาพเพื่อให้กลับเข้าสู่ดุลยภาพในระยะยาว โดยใช้

แบบจำลอง Panel VECM จะทดสอบความสามารถในการปรับตัวระยะสั้นเพื่อเข้าสู่ดุลยภาพระยะยาว เมื่อมีตัวแปรใดออกจากดุลยภาพระยะยาว

บทที่ 4

ผลการศึกษา

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาวระหว่างการว่างงานกับการกลายเป็นเมืองภายใต้สมมติฐานของทฤษฎี Harris Todaro และเพื่อศึกษาการปรับตัวในระยะสั้นเพื่อเข้าสู่ดุลยภาพในระยะยาวของการว่างงาน โดยที่ผลการศึกษาจะแบ่งออกเป็น 5 ส่วนดังนี้

4.1 การทดสอบความนิ่ง (Panel Unit root test)

4.2 การทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาว (Panel Cointegration Test)

4.3 การประมาณค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ในระยะยาว โดยวิธีการ Panel Fully Modified Ordinary Least Squares (Panel FMOLS)

4.4 การประมาณค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ในระยะสั้นโดยวิธีการ Panel Vector Error Correction Model (Panel VECM)

4.5 อภิปรายผล

4.1 การทดสอบความนิ่ง (Panel Unit Root Test)

ในขั้นตอนแรก การทดสอบความหยุดนิ่งของข้อมูล (Unit Root Test) เพื่อพิจารณาว่าข้อมูลมีลักษณะนิ่งหรือไม่เพราะถ้าข้อมูลมีลักษณะไม่นิ่งเมื่อทำการทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพในระยะยาวในรูปแบบสมการถดถอยอาจเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่แท้จริง (Spurious) และตัวแบบจำลองที่ได้จากการประมาณค่ามีความเอนเอียง ซึ่งจะเห็นผลการทดสอบความหยุดนิ่งของข้อมูลได้จากตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 ผลการทดสอบความหยุดนิ่งของข้อมูลโดยใช้วิธี Fisher Chi-square

Variable	At level		First Difference	
	Statistic	P-value	Statistic	P-value
UMP	47.8988	0.9694	199.364	0.0000***
UB	588.362	0.0000***	530.157	0.0000***
SER	119.157	0.0001***	420.701	0.0000***
logPR	218.249	0.0000***	287.951	0.0000***
logIF	88.8255	0.0459**	678.475	0.0000***
LF	29.0574	1.0000	376.276	0.0000***
LE	163.205	0.0000	554.682	0.0000***

หมายเหตุ ***, **, * หมายถึงการทดสอบมีระดับนัยสำคัญที่ 1 %, 5 %, และ 10 %

จากตารางที่ 2 พบว่าการทดสอบความนิ่งของตัวแปร (unit root test) โดยวิธี Fisher Chi-square ที่มีตัวแปร 4 ตัวที่มี Order of Integration เท่ากับ 0 หรือ 1 (0) และ ปรากฏว่าค่าสถิติที่คำนวณได้ ดังนี้ สัดส่วนของประชากรในเมือง (UB) สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการ (SER) ปริมาณส่งเงินกลับ (logPR) และการไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศ (logIF) เท่ากับ 588.362, 119.157, 218.249, และ 88.8255 ตามลำดับ ซึ่งตัวแปรสัดส่วนของประชากรในเมือง (UB) สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการ (SER) และปริมาณส่งเงินกลับ (logPR) มีค่ามากกว่าค่าวิกฤต ณ ระดับนัยสำคัญ 0.01 และการไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศ (logIF) ค่ามากกว่าค่าวิกฤต ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก

นอกจากนี้ทั้งตัวแปรทั้งหมดยังมี Order of Integration ที่ระดับเดียวกันคือ เท่ากับ 1 หรือ 1 (1) และ ปรากฏว่าค่าสถิติที่คำนวณได้ของอัตราการว่างงาน (UMP) สัดส่วนของประชากรในเมือง (UB) สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการ (SER) ปริมาณส่งเงินกลับ (logPR) การไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศ (logIF) อัตราการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงาน (LF) และอายุขัยเฉลี่ย (LE) เท่ากับ 199.364, 530.157, 420.701, 287.951, 678.475, 376.276 และ 554.682 ตามลำดับ ซึ่งมีค่ามากกว่าค่าวิกฤต ณ ระดับนัยสำคัญ 0.01 จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก แสดงว่าข้อมูลมีลักษณะนิ่ง (Stationary) ผลลัพธ์เหล่านี้บ่งชี้ว่าอาจมีความสัมพันธ์ร่วมกันระหว่างตัวแปรเหล่านี้ในระยะยาว ดังนั้นเราจึงตรวจสอบสิ่งนี้ในส่วนต่อไปโดยใช้วิธี Panel co-integration methodology

4.2 การทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาว (Panel Cointegration Test)

ในขั้นตอนที่สองผู้วิจัยได้ทำการทดสอบตัวแปรต่าง ๆ ว่ามีความสัมพันธ์กันเชิงดุลยภาพในระยะยาว (Panel Cointegration) ตามทฤษฎีเศรษฐศาสตร์หรือไม่ โดยใช้วิธีการของ Johansen ซึ่งจะเห็นผลการทดสอบ Cointegration test ได้จากตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 ผลการทดสอบ Cointegration test

Ho	Fisher Stat.		Fisher Stat.	
	(from trace test)	Prob.	(from max-eigen test)	Prob.
None	40.20	0.9638	40.20	0.9638
At most 1	95.86	0.0013***	261.6	0.0000***
At most 2	534.2	0.0000***	534.2	0.0000***
At most 3	936.3	0.0000***	645.2	0.0000***
At most 4	605.1	0.0000***	370.9	0.0000***
At most 5	356.1	0.0000***	292.7	0.0000***
At most 6	154.0	0.0000***	154.0	0.0000***

หมายเหตุ ***, **, * หมายถึงการทดสอบมีระดับนัยสำคัญที่ 1 %, 5 %, และ 10 %

การทดสอบหา Cointegration ของตัวแปรเพื่อดูว่าความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพในระยะยาวของตัวแปรและเพื่อพิจารณาเลือกใช้แบบจำลองที่มีความเหมาะสมในการทดสอบจึงทำการทดสอบ Cointegration โดยใช้การทดสอบ Trace และ Maximum Eigenvalue ให้ผลการทดสอบดังตารางที่ 3 คือสามารถปฏิเสธสมมติฐานที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 ว่า Rank ของเมทริกซ์สัมพันธ์ (II) เท่ากับศูนย์ และปฏิเสธได้ว่า Rank ของเมทริกซ์สัมพันธ์ (II) นั้นเท่ากับ 6 ดังนั้น อธิบายได้ว่าตัวแปรที่มีความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพในระยะยาวอย่างมีนัยสำคัญมีอยู่ร่วมกันในตัวแปรที่เกี่ยวข้อง คือ ของอัตราการว่างงาน (UMP) สัดส่วนของประชากรในเมือง (UB) สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการ (SER) ปริมาณส่งเงินกลับ (logPR) การไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศ (logIF) อัตราการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงาน (LF) และอายุขัยเฉลี่ย (LE)

4.3 การประมาณค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ในระยะยาว โดยวิธีการ Panel Fully Modified Ordinary Least Squares (Panel FMOLS)

หลังจากการทดสอบ Cointegration Test ผู้วิจัยมีการประมาณค่าโดยวิธีการ Panel Fully Modified Ordinary Least Squares เพื่อประเมินความสัมพันธ์ที่มีอยู่ในแบบจำลอง ซึ่งวิธีการนี้จะให้ค่าประมาณที่สม่ำเสมอและมีประสิทธิภาพในการมีอยู่ของการรวมตัว ซึ่งจะเห็นผลการประมาณค่า FMOLS ได้จากตารางที่ 4 ดังนี้

ตารางที่ 4 ผลการประมาณค่า FMOLS

Variable	Coefficient	Std. Error	T-stat	Prob.
UB	0.387629	0.103715	3.737448	0.0002***
SER	0.575452	0.081395	7.069832	0.0000***
logPR	-0.985207	0.316529	-3.112536	0.0019***
logIF	-1.895425	0.332390	-5.702416	0.0000***
LF	-0.191905	0.094894	-2.022311	0.0436**
LE	0.083138	0.174917	-0.475296	0.6348
R ²	0.724681			
Adj. R ²	0.706604			

หมายเหตุ ***, **, * หมายถึงการทดสอบมีระดับนัยสำคัญที่ 1 %, 5 %, และ 10%

จากตารางที่ 4 ผลการวิจัยพบว่ามีค่า R-squared ที่อธิบายได้ประมาณ 72 % และ 28 % ที่เหลือเกิดจากปัจจัยอื่น ๆ จากผลการวิจัยพบว่าสัดส่วนของประชากรในเมือง (UB) และสัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการ (SER) มีผลกระทบในทิศทางบวกต่ออัตราการว่างงาน (UMP) นั่นคือ สัดส่วนของประชากรในเมืองมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการว่างงานอย่างมีนัยสำคัญ 0.05 เมื่อสัดส่วนของประชากรในเมืองเพิ่มขึ้น 1 % จะทำให้อัตราการว่างงานเพิ่มขึ้น 0.388 % และสัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับอัตราการว่างงานอย่างมีนัยสำคัญ 0.01 เมื่อสัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการเพิ่มขึ้น 1 % จะทำให้อัตราการว่างงานเพิ่มขึ้น 0.575 % ในขณะที่การไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศ (logIF) ปริมาณการส่งเงินกลับ (logPR) และอัตราการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงาน (LF) มีผลกระทบในทิศทางลบต่ออัตราการว่างงาน (UMP) นั่นคือ ปริมาณการส่งเงินกลับ (logPR) และการไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศ (logIF) มีความสัมพันธ์เชิงลบกับ

อัตราการว่างงานอย่างมีระดับนัยสำคัญที่ 0.01 เมื่อปริมาณการส่งเงินกลับเพิ่มขึ้น 1 % จะทำให้อัตราการว่างงานลดลง 0.985 % และเมื่อการไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศเพิ่มขึ้น 1 % จะทำให้อัตราการว่างงานลดลง 1.895 % และอัตราการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงานมีความสัมพันธ์เชิงลบกับอัตราการว่างงานที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 เมื่ออัตราการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงานเพิ่มขึ้น 1% จะทำให้อัตราการว่างงานลดลง 0.192 % อีกทั้งยังพบผลของอายุขัยเฉลี่ยแรก (LE) ว่าไม่มีผลกระทบต่ออัตราการว่างงาน

4.4 การประมาณค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ในระยะสั้นโดยวิธีการ Panel Vector Error

Correction Model (Panel VECM)

ในขั้นตอนสุดท้าย ทำการทดสอบ Panel Vector Error Correction Model เพื่อศึกษาการปรับตัวในระยะสั้นของตัวแปรที่อาจเกิดการออกนอกดุลยภาพเพื่อให้กลับเข้าสู่ดุลยภาพในระยะยาว ซึ่งจะเห็นผลการประมาณค่า ECM ได้จากตารางที่ 5 ดังนี้

ตารางที่ 5 ผลการประมาณค่า ECM

Variable	Coefficient	Std. Error	t-stat	Prob.
C	-0.137792	0.073295	-1.879963	0.0606*
D(UB)	0.450621	0.185683	2.46833	0.0155**
D(SER)	0.227754	0.041231	5.523860	0.0000***
D(logPR)	-0.739670	0.210582	-3.512502	0.0005***
D(logIF)	-1.005516	0.164191	-6.124067	0.0000***
D(LF)	-0.344271	0.074205	-4.639432	0.0000***
D(LE)	0.724681	0.177617	4.080027	0.0001***
ECM(-1)	-0.175495	0.022502	-7.798969	0.0000***

หมายเหตุ ***, **, * หมายถึงการทดสอบมีระดับนัยสำคัญที่ 1 %, 5 %, และ 10 %

จากตารางที่ 4 ผลลัพธ์ที่ชัดเจนบ่งชี้ว่าสัดส่วนของประชากรในเมือง (UB) สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการ (SER) ปริมาณส่งเงินกลับ (logPR) การไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศ (logIF) อัตราการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงาน (LF) และอายุขัยเฉลี่ย (LE) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ส่งผลต่ออัตราการว่างงานในระยะสั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเวลาที่พิจารณาบางส่วนมีความสำคัญที่ระดับหรือมูลค่าปัจจุบัน ในขณะที่บางส่วนมีความสำคัญที่ล่าช้า ผลลัพธ์ของค่าสัมประสิทธิ์ระยะสั้นแสดงให้เห็นว่าสัดส่วนของประชากรในเมือง (UB) สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการ (SER) และอายุขัยเฉลี่ย (LE) มีความสัมพันธ์เชิงบวกและมีนัยสำคัญทางสถิติกับอัตราการว่างงานโดยเฉพาะในช่วงเวลาที่พิจารณา นี่เป็นข้อบ่งชี้ว่าการเพิ่มขึ้นของสัดส่วนของประชากรในเมือง (UB) สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการ (SER) และอายุขัยเฉลี่ย (LE) ส่งผลต่ออัตราการว่างงานที่เพิ่มขึ้น และปริมาณส่งเงินกลับ (logPR) การไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศ (logIF) และอัตราการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงาน (LF) มีความสัมพันธ์เชิงลบกับการเปลี่ยนแปลงของอัตราการว่างงาน และยังมีนัยสำคัญทางสถิติอีกด้วย นี่หมายความว่าเมื่อปริมาณส่งเงินกลับ (logPR) การไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศ (logIF) และอัตราการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงาน (LF) เพิ่มขึ้นจะนำไปสู่อัตราการว่างงานลดลง 0.01

ค่าสัมประสิทธิ์ ECM คือ -0.18 เมื่ออัตราการว่างงานหลุดออกจากดุลยภาพการปรับตัวกลับเข้าสู่ดุลยภาพของอัตราการว่างงาน จะถูกปรับให้ลดลงในแต่ละช่วงเวลาด้วยขนาด 18 % หรือเป็นค่าสัมประสิทธิ์ความเร็วของการปรับตัวของอัตราการว่างงาน เพื่อเข้าสู่ดุลยภาพในระยะยาวมีค่าเท่ากับ 18 %

4.5 อภิปรายผล

จากการทดสอบความนิ่งของข้อมูล (Stationary) ด้วยวิธี Im-pesaran-shin (ADF) ของตัวแปรทั้งหมด พบว่าอัตราการว่างงาน สัดส่วนของประชากรในเมือง สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการ ปริมาณส่งเงินกลับ อัตราการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงาน และ อายุขัยเฉลี่ย มีความนิ่งของข้อมูล ณ ระดับ I(1) ปรากฏว่าค่าสถิติที่คำนวณได้ของอัตราการว่างงาน (UMP) สัดส่วนของประชากรในเมือง (UB) สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการ (SER) ปริมาณส่งเงินกลับ (logPR) การไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศ (logIF) อัตราการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงาน (LF) และอายุขัยเฉลี่ย (LE) มีค่ามากกว่าค่าวิกฤต ณ ระดับนัยสำคัญ 0.01 ทำให้ปฏิเสธสมมติฐานหลัก แสดงว่าข้อมูลมีลักษณะนิ่ง (Stationary) ผลลัพธ์เหล่านี้บ่งชี้ว่าอาจมีความสัมพันธ์ร่วมกันระหว่างตัวแปรเหล่านี้ในระยะยาว

การทดสอบหา Cointegration ของตัวแปรเพื่อดูว่าความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพในระยะยาวของตัวแปรและเพื่อพิจารณาเลือกใช้แบบจำลองที่มีความเหมาะสมในการทดสอบจึงทำการทดสอบ

Cointegration โดยใช้การทดสอบ Trace และ Maximum Eigenvalue อธิบายได้ว่าตัวแปรทั้งหมดมีความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพในระยะยาวอย่างมีนัยสำคัญ

การทดสอบหาความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาว (Cointegration) ด้วยวิธี Johansen Test พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์ของสัดส่วนของประชากรในเมืองมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับอัตราการว่างงานอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งผลการศึกษาสอดคล้องกับการศึกษาของ JR Aworemi et al. (2011); Oyewale Idowu (2013) พบว่าผลที่ตามมาที่สำคัญประการหนึ่งของกระบวนการพัฒนาเมืองอย่างรวดเร็ว คือ อุปทานที่เพิ่มขึ้นของผู้หางานทั้งในภาคเศรษฐกิจเมืองสมัยใหม่และดั้งเดิม การย้ายถิ่นในเมืองและชนบทมีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อระดับการว่างงานของเมืองปลายทาง ซึ่งสอดคล้องทฤษฎีของ Harris John & Todaro Michael (1970) ที่อธิบายถึงความสัมพันธ์ของการว่างงานและการกลายเป็นเมืองที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

ค่าสัมประสิทธิ์ของสัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับอัตราการว่างงานอย่างมีนัยสำคัญซึ่งผลการศึกษาสอดคล้องกับการศึกษาของ Jian Fang et al. (2008); Maria Matijová et al. (2019); Shi hong Zeng and Jie chang Xia (2016) พบว่าที่การบริการไม่สามารถรองรับการจ้างงานได้เนื่องจากเมื่อความหนาแน่น ของการจ้างงานในภาคบริการในเมืองสูงขึ้นนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงการทำงานของเขตเมือง และส่งเสริมการพัฒนาประสานงานระหว่างการผลิตขั้นสูงและบริการที่ทันสมัย ส่งผลให้เกิดการนำเทคโนโลยีมาใช้ในภาคบริการซึ่งความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีก่อให้เกิดการว่างงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มประเทศ OECD เทคโนโลยีเป็นกุญแจสำคัญในเศรษฐกิจของการบริการ เพราะเทคโนโลยีทำให้ภาคอุตสาหกรรมบริการได้รับประโยชน์จากการปฏิบัติงานที่การผลิต เช่น การบริการจากธนาคาร ระบบสุขภาพ เครือข่ายโทรศัพท์และโทรคมนาคม ตลอดจนบริษัทจัดจำหน่ายและค้าปลีก ก็ได้รับประโยชน์จากการประหยัดต้นทุนการผลิต ส่งผลให้กลุ่มประเทศ OECD มีบริษัทที่มีบริการในระดับโลก (OECD, 2018)

ปริมาณการส่งเงินกลับมีความสัมพันธ์เชิงลบกับอัตราการว่างงานสอดคล้องกับงานวิจัยของ SeyedSoroosh Azizi (2018); Pablo Fajnzylber and Humberto Lopez (2008); Georgeta Soava et al. (2020) ที่ผลกระทบของกระแสการโอนเงินที่มีต่ออัตราการจ้างงานสามารถนำไปสู่การเติบโตของการจ้างงานและการเติบโตทางเศรษฐกิจ เนื่องจากการส่งเงินกลับเพิ่มค่าจ้างสำรองของครัวเรือนผู้รับ ในทำนองเดียวกันประเทศต่าง ๆ ที่ประสบปัญหาการโอนเงินเพิ่มขึ้นมักจะประสบกับอัตราแลกเปลี่ยนที่แข็งค่าอย่างแท้จริง ส่งผลต่อการจ้างงานที่เพิ่มขึ้นและอัตราการว่างงานลดลง

การไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศมีความสัมพันธ์เชิงลบกับอัตราการว่างงานอย่างมีนัยสำคัญสอดคล้องกับงานวิจัยของ Ekrame Boubtane et al. (2013) การไหลเข้าของการย้ายถิ่น

เข้าไม่ได้ทำให้เกิดการว่างงาน เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างของประชากรที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างของประชากรจากต่างประเทศทำให้การไหลเข้าของกลุ่มตัวอย่างของประชากรไม่มากพอที่จะก่อให้เกิดการว่างงานที่เพิ่มขึ้นซึ่งแตกต่างกับการกลายเป็นเมืองที่เป็นการย้ายถิ่นจากชนบทเข้าสู่เมือง เนื่องจากพื้นที่ชนบทของประเทศในกลุ่ม OECD ประสบกับการเปลี่ยนแปลงอย่างลึกซึ้งในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมา โดยรวมแล้วพื้นที่ชนบทคิดเป็นสามในสี่ของที่ดิน และหนึ่งในสี่ของประชากรในประเทศ OECD เนื่องจากการจ้างงานในภาคเกษตรกรรมและอุตสาหกรรมกำลังหดตัวทำให้แรงงานในประเทศย้ายถิ่นฐานจากชนบทเข้าสู่เมือง ความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจของพื้นที่ชนบทจึงขึ้นอยู่กับตัวขับเคลื่อนในวงกว้างกว่าความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจของภาคส่วนหลัก โลกาภิวัตน์และโครงสร้างพื้นฐานด้านโทรคมนาคม และการคมนาคมที่ดีขึ้นทำให้พื้นที่ชนบทผูกพันกับรูปแบบการพัฒนาเมืองและภูมิภาคในรูปแบบใหม่ (Neil Ward and David Brown, 2009) ส่งผลให้แรงงานที่ย้ายถิ่นฐานจากชนบทเข้าสู่เมืองมีบทบาทในการก่อให้เกิดการว่างงานมากกว่าแรงงานที่ย้ายถิ่นฐานมาจากต่างประเทศ

ค่าสัมประสิทธิ์ของอัตราการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงานมีความสัมพันธ์เชิงลบกับอัตราการว่างงานอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งผลการศึกษาสอดคล้องกับการศึกษาของ Grace Lee and Jaai Parasnis (2014); Yasemin Ozerkek (2013); Cahuc Zylberberg (2004) พบว่าการลดอัตราการว่างงานสามารถช่วยดึงดูดแรงงานและเพิ่มอัตราการมีส่วนร่วมของแรงงาน ซึ่งเป็นผลมาจากแรงงานที่ท้อแท้ (แรงงานที่หยุดหางานทำ) เนื่องจากค่าใช้จ่ายในการหางานเพิ่มขึ้น และผลประโยชน์ที่ลดลงทำให้ผู้คนหยุดหางานส่งผลให้อัตราการว่างงานลดลง ซึ่งทำให้แรงงานที่ท้อแท้กลับเข้าสู่กำลังแรงงานได้ และส่งผลให้อัตราการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงานเพิ่มขึ้น

ค่าสัมประสิทธิ์ของอายุขัยเฉลี่ยไม่มีความสัมพันธ์กับอัตราการว่างงานอย่างมีนัยสำคัญ โดยผลการศึกษาสอดคล้องกับการศึกษาของ Vivian Hamilton et al. (1997); Austin Nichols et al. (2013); Stephen Snyder and William Evans (2006) แม้ว่าการตกงานจะเพิ่มความเสี่ยงต่อการเสียชีวิตในภายหลัง แต่ก็ไม่ได้มีระบุว่าการว่างงานในระยะยาวจะส่งผลเสียต่อสุขภาพหรือการตาย เป็นเพียงความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับรายได้ตลอดชีพที่ลดลง (ผ่านทั้งรายได้ที่ถูกกลบเกลื่อนมากขึ้นและค่าจ้างในอนาคตที่ต่ำกว่าที่ได้รับจากผู้ว่างงานระยะยาว) ซึ่งไม่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพ

การทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาวของตัวแปรดังกล่าวทำให้สามารถทดสอบการปรับตัวในระยะสั้นเพื่อกลับเข้าสู่ดุลยภาพระยะยาว ได้ด้วยวิธี Vector Error-Correction Model (VECM) พบว่าสัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการ และสัดส่วนของประชากรในเมืองในระยะสั้นเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงของอัตราการว่างงานจะทำให้อัตราการว่างงานมีการปรับตัวเข้าสู่ดุลยภาพในระยะยาวด้วยอัตราการปรับตัวที่เพิ่มขึ้น และปริมาณการส่งเงินกลับ การไหลเข้าของประชากรจาก

ต่างประเทศ การมีส่วนร่วมของแรงงาน อายุขัยเฉลี่ยในระยะสั้นเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงของอัตราการว่างงาน จะทำให้อัตราการว่างงานมีการปรับตัวเข้าสู่ดุลยภาพในระยะยาวด้วยอัตราการปรับตัวที่ลดลง

บทที่ 5

สรุปผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาผลกระทบของการกลายเป็นเมืองต่อการว่างงาน มีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาวระหว่างการว่างงานกับการกลายเป็นเมืองภายใต้สมมติฐานของทฤษฎี Harris Todaro และเพื่อศึกษาการปรับตัวในระยะสั้นเพื่อเข้าสู่ดุลยภาพในระยะยาวของการว่างงาน ในงานวิจัยนี้ทำการวิเคราะห์ที่ใช้การวิเคราะห์แบบจำลองถดถอย โดยผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมข้อมูลจาก WORLD BANK (2564)

จากการทดสอบความนิ่งของข้อมูล (Stationary) ด้วยวิธี Fisher Chi-square ของตัวแปรทั้งหมด พบว่าค่าสถิติที่คำนวณได้ของอัตราการว่างงาน สัดส่วนของประชากรในเมือง สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการ ปริมาณส่งเงินกลับ อัตราการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงาน และ อายุขัยเฉลี่ย มีค่าเท่ากับ 199.364, 530.157, 420.701, 287.951, 678.475, 376.276 และ 554.682 ตามลำดับ และมีความนิ่งของข้อมูล ณ ระดับ $I(1)$ แสดงให้เห็นว่ามีค่ามากกว่าค่าวิกฤต ณ ระดับนัยสำคัญ 0.01 ทำให้ปฏิเสธสมมติฐานหลัก แสดงว่าข้อมูลมีลักษณะนิ่ง (Stationary) ผลลัพธ์เหล่านี้บ่งชี้ว่าอาจมีความสัมพันธ์ร่วมกันระหว่างตัวแปรเหล่านี้ในระยะยาว ซึ่งต่อมาได้ทำการทดสอบหาความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาว (Cointegration) ด้วยวิธี Johansen Test พบว่าอัตราการว่างงานมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับสัดส่วนของประชากรในเมือง สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการ และอายุขัยเฉลี่ย หมายความว่า เมื่อสัดส่วนของประชากรในเมืองเพิ่มขึ้น 1 % จะทำให้อัตราการว่างงานเพิ่มขึ้น 0.388 % สอดคล้องกับทฤษฎีของ Harris John & Todaro Michael (1970) ที่อธิบายถึงการเคลื่อนไหวของแรงงานจากชนบทสู่เขตเมืองส่งผลให้เกิดแรงงานส่วนเกินและเกิดการว่างงาน และเมื่อสัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการเพิ่มขึ้น 1 % จะทำให้อัตราการว่างงานเพิ่มขึ้น 0.575 % สอดคล้องกับงานวิจัยของ OECD (2018) ที่อธิบายถึงการกลายเป็นเมืองก่อให้เกิดการส่งเสริมการพัฒนาประสานงานระหว่างการผลิตขั้นสูงและบริการที่ทันสมัย ส่งผลให้เกิดการนำเทคโนโลยีมาใช้ในภาคบริการซึ่งความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีก่อให้เกิดการว่างงาน เช่น การบริการของธนาคาร ระบบสุขภาพ เครือข่ายโทรศัพท์และโทรคมนาคม และยังส่งผลให้กลุ่มประเทศ OECD มีบริษัทที่มีการบริการระดับโลก ในทางกลับกันปริมาณการส่งเงินกลับ การไหลเข้าของประชากร และอัตราการมีส่วนร่วมของแรงงานมีความสัมพันธ์เชิงลบต่ออัตราการว่างงาน หมายความว่า เมื่อปริมาณการส่งเงินกลับเพิ่มขึ้น 1 % จะทำให้อัตราการว่างงานลดลง 0.985 % สอดคล้องกับงานวิจัยของ SeyedSoroosh Azizi (2018) พบว่าปัญหาการโอนเงินเพิ่มขึ้นมักจะประสพกับอัตราแลกเปลี่ยนที่แข็งค่าอย่างแท้จริง ส่งผลต่อการจ้างงานที่เพิ่มขึ้นและการว่างงานลดลง เมื่อการไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศเพิ่มขึ้น

1 ปี จะทำให้อัตราการว่างงานลดลง 1.895 % สอดคล้องกับงานวิจัยของ Neil Ward and David Brown (2009) ซึ่งพบว่า ในกลุ่มประเทศ OECD แรงงานจากชนบทย้ายเข้าสู่เมือง เนื่องจากการหางานทำในภาคเมือง ทำให้การไหลเข้าของประชากรจากต่างประเทศไม่ส่งผลให้เกิดแรงงานส่วนเกินแต่กลับส่งผลต่ออัตราการว่างงานที่ลดลง เมื่ออัตราการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงานเพิ่มขึ้น 1 % จะทำให้อัตราการว่างงานลดลง 0.192 % สอดคล้องกับงานวิจัยของ Grace Lee Jaai Parasnis (2014) ที่อธิบายว่าอัตราการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงานส่งผลต่ออัตราการว่างงานที่ลดลงเนื่องจากแรงงานที่ท้อแท้ (แรงงานที่หยุดหางานทำ) มีค่าใช้จ่ายในการหางานเพิ่มขึ้น และผลประโยชน์ที่ลดลงส่งผลให้แรงงานหยุดหางาน และส่งผลกระทบต่ออัตราการว่างงานที่เพิ่มขึ้น เมื่อทราบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาวของตัวแปรดังกล่าวทำให้สามารถทดสอบการปรับตัวในระยะสั้นเพื่อกลับเข้าสู่ดุลยภาพระยะยาว และพบผลของอายุขัยเฉลี่ยว่าไม่มีความสัมพันธ์ต่ออัตราการว่างงาน ได้ด้วยวิธี Vector Error-Correction Model (VECM) พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ - 0.18 ความเร็วของการปรับตัวของอัตราการว่างงาน เพื่อเข้าสู่ดุลยภาพในระยะยาวมีค่าเท่ากับ 18 % ซึ่งสัดส่วนของประชากรในเมือง สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการ และอายุขัยเฉลี่ยในระยะสั้นเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงของอัตราการว่างงานจะทำให้อัตราการว่างงานมีการปรับตัวเข้าสู่ดุลยภาพในระยะยาวด้วยอัตราการปรับตัวที่เพิ่มขึ้น และปริมาณการส่งเงินกลับ การไหลเข้าของประชากร และอัตราการมีส่วนร่วมของแรงงานในระยะสั้นเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงของอัตราการว่างงาน จะทำให้อัตราการว่างงานมีการปรับตัวเข้าสู่ดุลยภาพในระยะยาวด้วยอัตราการปรับตัวที่ลดลง จากผลการศึกษาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าความสัมพันธ์ในระยะยาวของการว่างงานกับการกลายเป็นเมืองสอดคล้องกับสมมติฐานของทฤษฎี Harris Todaro ที่อธิบายถึงความสัมพันธ์ของการว่างงานกับการกลายเป็นเมืองที่เป็นไปในทิศทางเดียวกันนั่นคือ เมื่อการว่างงานเพิ่มขึ้นจะส่งผลต่อการกลายเป็นเมืองที่เพิ่มขึ้นเนื่องมาจากแรงงานของกลุ่มประเทศ OECD มีการย้ายถิ่นฐานจากชนบทเข้าสู่เมืองส่งผลให้เกิดแรงงานส่วนเกินและเกิดอัตราการว่างงานที่เพิ่มขึ้นในที่สุด และเมื่อศึกษาการปรับตัวในระยะสั้นเพื่อเข้าสู่ดุลยภาพในระยะยาวผลของงานวิจัยพบว่า ความเร็วของการปรับตัวในระยะสั้นเพื่อเข้าสู่ดุลยภาพในระยะยาวมีค่าเท่ากับ 18 %

การศึกษาในครั้งนี้เป็นการประเมินผลกระทบของการกลายเป็นเมืองต่อการว่างงาน ซึ่งจะ เป็นประโยชน์ต่อนักลงทุนทั้งภาครัฐและเอกชนในด้านของแรงงาน เนื่องจากก่อนหน้านี้กลุ่มประเทศ OECD ได้มีการใช้นโยบายการย้ายถิ่นของแรงงานซึ่งเป็นนโยบายที่ควบคุมการย้ายถิ่นฐานของแรงงานผ่านการตั้งโควตา และเป้าหมายในการย้ายถิ่นฐานของแรงงาน (Chaloff Jonathan, 2013) ซึ่งในการประเมินตลาดแรงงานจะเป็นการประเมินรายบุคคลให้เป็นรายกรณีว่าเป็นไปได้หรือไม่ที่จะตอบสนองความต้องการในตลาดแรงงาน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและส่งเสริมผู้สมัคร หรืออาจถือเป็น

หนึ่งในเกณฑ์การรับเข้าเรียน ความแตกต่างของภูมิภาคในตลาดแรงงานอาจนำมาพิจารณาด้วย เพื่อจัดให้มีการย้ายถิ่นของแรงงานภายในขอบเขตที่กำหนด ในขณะที่เกณฑ์การศึกษาและเงินเดือนใช้เพื่อจำกัดการย้ายถิ่นไปยังแรงงานที่มีทักษะซึ่งถือว่าผลกระทบต่อด้านผลิตภาพเป็นไปในเชิงบวก และอาจมีการกำหนดเกณฑ์หลายเกณฑ์ เกณฑ์การคัดเลือกหลายเกณฑ์ถูกนำมาใช้ในระบบที่อิงตามคะแนนในประเทศที่เรียกกันว่าการตั้งถิ่นฐานมานานหลายทศวรรษในกลุ่มประเทศ OECD (OECD, 2011) ทำให้ผลของงานวิจัยในครั้งนี้สามารถนำมาใช้เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้กำหนดนโยบายผ่านการส่งเสริมนโยบายดังกล่าวเพื่อลดปัญหาแรงงานล้นตลาดจากการย้ายถิ่นฐานของแรงงานจากชนบทเข้าสู่เมือง

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยในอนาคต ในการศึกษาครั้งนี้ได้ทำการวิเคราะห์ตัวแปรทางเศรษฐกิจ 5 ตัวแปร ได้แก่ สัดส่วนของประชากรในเมือง สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคบริการ ปริมาณส่งเงินกลับ อัตราการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงาน และอายุขัยเฉลี่ย ซึ่งตัวแปรเหล่านี้เป็นตัวแปรเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อการเคลื่อนย้ายแรงงานจากทั้งในและนอกประเทศ ซึ่งอาจมีตัวแปรอื่น ๆ ที่ไม่ได้นำมาพิจารณาในแบบจำลอง เนื่องจากอาจเป็นการวิเคราะห์ในเฉพาะกลุ่มหรือเป็นการศึกษาในประเทศเดียว ดังนั้นในการศึกษาครั้งต่อไปควรเพิ่มตัวแปรทางเศรษฐกิจอื่น ๆ ที่มีการวิเคราะห์ในขอบเขตที่เฉพาะเจาะจงหรือแคบลงมาทำการศึกษาด้วย อาทิเช่น ค่าจ้างขั้นต่ำ และสัดส่วนมูลค่าเพิ่มของภาคการเกษตรและภาคอุตสาหกรรม นอกจากนี้ผู้กำหนดนโยบายควรมุ่งเน้นในการควบคุมแรงงานที่ย้ายถิ่นฐานหรือมุ่งเน้นการสร้างงานในชนบทเพื่อลดปัญหาการว่างงาน เป็นต้น

บรรณานุกรม

- Abd Rahim, Dayangku Aslinah, Mahmud, Roslinah and Boroh, Rostika Petrus. 2017. Relationship of Unemployment Rate and Remittance with Indonesian Immigration in Malaysia. **Malaysian Journal of Business Economics**.
- ADOFU, Ilemona and Abdulganiyu, SALAMI. 2018. UNEMPLOYMENT AND MORTALITY RATES IN NIGERIA: A COINTEGRATION APPROACH. **Lafia Journal of Economics Management Sciences**, 3(2), 22-22.
- Aikaeli, Jehovaness, Mtui, John and Tarp, Finn. 2021. Rural-Urban Migration, Urbanisation and Unemployment: The Case of Tanzania Mainland. **African Journal of Economic Review**, 9(1), 87-108.
- Alaci, D. S. A, Duru, P, Jiya, S. N. and Hassan, Y. T. 2012. Urbanisation Opportunities in the Attainment of the Millennium Development Goals for Nigeria. **Sokoto Journal of the Social Sciences ISSN: 1595-2738**, 2(2), 161-173.
- Annamária, Uzzoli. 2011. The role of unemployment in the run of life chances in Hungary. **International Journal of Population Research**
- Anyanwu, John C and Erhijakpor, Andrew EO. 2010. Do international remittances affect poverty in Africa? **African Development Review**, 22(1), 51-91.
- Arellano, José-Paulo. 1981. Do more jobs in the modern sector increase urban unemployment? **Journal of Development Economics**, 8(2), 241-247.
- Arouri, Mohamed El Hedi, Youssef, Adel Ben, Nguyen-Viet, Cuong and Soucat, Agnès. 2014. Effects of urbanization on economic growth and human capital formation in Africa. **PROGRAM ON THE GLOBAL DEMOGRAPHY OF AGING AT HARVARD UNIVERSITY**.
- Arsyad, L. 1992. Development Economics. **STIE YKPN Yogyakarta**.
- Attah, Ademu Wada. 2015. Urbanization Problem and the Challenge of Youth Unemployment in Urban Centres in Nigeria. **Journal of Economics**, 3(2), 77-88.
- Aworemi, JR, Abdul-Azeez, IA and Opoola, NA. 2011. An appraisal of the factors influencing rural-urban migration in some selected Local Government Areas of Lagos State Nigeria. **Journal of Sustainable Development**, 4(3), 136-141.

- Azizi, SeyedSoroosh. 2018. The impacts of workers' remittances on human capital and labor supply in developing countries. **Economic Modelling**, 75, 377-396.
- Bakare, Adewale Stephan. 2011. The determinants of urban unemployment crisis in Nigeria: An econometric analysis. **Journal of emerging trends in economics management sciences**, 2(3), 184-192.
- Bank, Asian Development. (2005). Labor markets in Asia : promoting full, productive, and decent employment o. Document Number)
- Barnum, Howard Nelch andSabot, RICHARD H. 1977. **Education, employment probabilities and rural-urban migration in Tanzania**. Publication Unit, World Bank.
- Baumol, William. 1967. Macroeconomics of unbalanced growth: the anatomy of urban crisis. **The American economic review**,57(3), 415-426.
- Becker, Randy andHenderson, J Vernon. 2000. **Intra-industry specialization and urban development**. Economics of Cities: Theoretical Perspectives. Cambridge: Cambridge.
- Belloumi, Mounir. 2016. The Impact of Urbanization on Energy Intensity in Saudi Arabia. **Sustainability**,8(375).
- Bimerew, Habtamu. 2015. Rural-urban migration and its consequence on urban living: The case in Hawassa City Southern Ethiopia, Global Journal of Human. **Social Science Research**,15(4), 16-24.
- Blomqvist, A. G. 2012. URBAN JOB CREATION AND UNEMPLOYMENT IN LDCs: Todaro vs. Harris and Todaro
- Bloom, Joan R. 2008. Improving the health and well-being of cancer survivors: past as prologue. **Psycho-Oncology: Journal of the Psychological, Social Behavioral Dimensions of Cancer**, 17(6), 525-532.
- Boubtane, Ekrame, Coulibaly, Dramane andRault, Christophe. 2013. Immigration, unemployment and GDP in the host country: Bootstrap panel Granger causality analysis on OECD countries. **Economic Modelling**, 33, 261-269.
- Browning, Jeffrey D, Szczepaniak, Lidia S, Dobbins, Robert, Nuremberg, Pamela, Horton, Jay D, Cohen, Jonathan C, Grundy, Scott M andHobbs, Helen H. 2004.

- Prevalence of hepatic steatosis in an urban population in the United States: impact of ethnicity. **Hepatology**, 40(6), 1387-1395.
- Brückner, Markus. 2012. Economic growth, size of the agricultural sector, and urbanization in Africa. **Journal of Urban Economics**, 71(1), 26-36.
- Buch, Claudia M and Kuckulenz, Anja. 2010. Worker remittances and capital flows to developing countries. **International Migration**, 48(5), 89-117.
- Busso, Matias, Chauvin, Pablo, Juan, Herrera and Nicolás. 2021. Rural-urban migration at high urbanization levels. **Regional Science Urban Economics** 103658.
- Chaudhuri, Sarbajit. 2007. Foreign capital, welfare and urban unemployment in the presence of agricultural dualism. **Japan the world economy**, 19(2), 149-165.
- Chen, Mingxing, Zhang, Hua, Liu, Weidong and Zhang, Wenzhong. 2014. The global pattern of urbanization and economic growth: evidence from the last three decades. **The Global Pattern of Urbanization and Economy**, 9(8), 103799.
- Chowdhury, Iqbal Ahmed, Haque, Nadia, Kamal, Mohammad Mostufa, Islam, Tanjina, Khan, Mohammad Maniruzzaman, Islam, Mohammad Nazrul and Uddin, Imtiaz. 2012. Internal migration and socio-economic status of migrants: A study in Sylhet City, Bangladesh. **American Journal of Human Ecology**, 1(4), 123-133.
- Co-operation, Organisation for Economic and Development. 2010. **Trends in urbanisation and urban policies in OECD countries: What lessons for China?**: OECD Publishing.
- Corden, Warner Max and Findlay, Robert. 1975. Urban unemployment, intersectoral capital mobility and development policy. **Economica**, 42(165), 59-78.
- Czaika, Mathias. 2015. Migration and economic prospects. **Journal of Ethnic Migration Studies**, 41(1), 58-82.
- Daizhong, Tang, Baorui, Li, Yuan, Qiu and Linlin, Zhao. 2020. Research on urban and rural coordination development and its driving force based on the space-time evolution taking Guangdong Province as an example. **Land**, 9(8), 253.
- Darma, Caesar, Dio, Kasuma, Jati, Iqbal and Muhammad. 2020. Employment Absorption: Elasticity in the Industry and Services Sector in Indonesia. **Management Economics Review**, 5(1), 125-135.

- Deshingkar, Priya and Grimm, Sven. 2005. **Internal migration and development: a global perspective**. United Nations.
- Dobson, Janet, Latham, Alan and Salt, John. 2009. On the move? Labour migration in times of recession. **Policy Network Paper**, 1-23.
- Duranton, Gilles. 2013. Agglomeration and jobs in developing countries. **World Development Report**.
- Ercolani, Marco G and Wei, Zheng. 2010. **An empirical analysis of the Lewis-Ranis-Fei theory of dualistic economic development for China**. Department of Economics, University of Birmingham.
- Espíndola, L, Aquino, Silveira, J, Jaylson, Penna and TJP. 2006. A Harris-Todaro agent-based model to rural-urban migration. **Brazilian journal of physics**, 36(603-609).
- Eurostat. 2018. **Statistics Explained. Migration and migrant population statistics**. [Online]. Available http://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/Migration_and_migrant_population_statistics
- Fajnzylber, Pablo and Lopez, Humberto. 2008. **Remittances and development: lessons from Latin America**. World Bank Publications.
- Fang, Jian, Niu, HaiTao, Lin, Tong and Wang, XunGai. 2008. Applications of electrospun nanofibers. **Chinese science bulletin**, 53(15), 2265-2286.
- Fei, CH, John, Ranis and Gustav. 1997. **Growth and development from an evolutionary perspective**. Blackwell Malden, MA.
- Fields, Gary. 1975. Rural-urban migration, urban unemployment and underemployment, and job-search activity in LDCs. **Journal of development economics**, 2(2), 165-187.
- Florczyk, Aneta J, Corbane, Christina, Ehrlich, Daniele, Freire, Sergio, Kemper, Thomas, Maffenini, Luca, Melchiorri, Michele, Pesaresi, Martino, Politis, Panagiotis and Schiavina, Marcello. 2019. GHSL data package 2019. **Luxembourg, EUR**, 29788(10.2760), 290498.
- Francesco, Grigoli, Zsoka, Koczan and Petia, Topalova. 2018. **Drivers of Labor Force Participation in Advanced Economies: Macro and Micro Evidence**. International Monetary Fund.
- Gundogan, Naci and Bicerli, Mustafa Kemal. 2009. Urbanization and labor market

- informality in developing countries. **Munich Personal RePEc Archive**.
- Haan, Arjan De and Rogaly, Ben. 2002. Introduction: Migrant workers and their role in rural change. **Journal of Development Studies**, 38(5), 1-14.
- Hamilton, Vivian, Merrigan, Philip and Dufresne, Éric. 1997. Down and out: estimating the relationship between mental health and unemployment. **Health economics**, 6(4), 397-406.
- Henderson, Vernon. 2003. The urbanization process and economic growth: The so-what question. **Journal of Economic growth**, 8(1), 47-71.
- Henderson, Vernon, Kuncoro, Ari and Turner, Matt. 1995. Industrial development in cities. **Journal of political economy**, 103(5), 1067-1090.
- Idowu, Oyewale. 2013. Challenges of urbanization and urban growth in Nigeria. **American Journal of Sustainable Cities Society**, 2(1), 79-94.
- Inoue, Tadashi. 2007. A Generalization of Harris-Todaro Model Economy into Full Employment of Labor with Two Urban Informal Sub-Sectors.
- IZA, World of Labor. 2021. Unemployment benefits and unemployment. [Online]. Available <https://wol.iza.org/articles/unemployment-benefits-and-unemployment/long>
- Jehovaness, Aikaeli, John, Mtui and Finn, Tarp. 2021. Rural-Urban Migration, Urbanisation and Unemployment: The Case of Tanzania Mainland. **African Journal of Economic Review**, 9(1), 87-108.
- Jonathan, Chaloff. (2013). Structuring evidence-based regulation of labour migration in OECD Countries: Setting Quotas, Selection Criteria, and Shortage List: OECD Working Paper. **Document Number**.
- Kanapathy, Ravi and Baharom. 2013. A review of unemployment and labor force participation rate: Evidence from Sweden, United State and urban China. **International Business Management**, 54, 12754-12758.
- Kanapathy, Ravi and Baharom, AH. 2013. A review of unemployment and labor force participation rate: evidence from Sweden, United State and urban China. **Journal of Development Economics**, 23(1986), 293-311.
- Kefelegn, Habtamu. 2020. Determinants of Youths Rural to Urban Migration in Ethiopia (Case of Addis Ababa). **Academic Journal of Research and Scientific**

Publishing, 2(15).

- Kien and Trung, Nguyen. 2014. Employment transformation in the Vietnamese economy in light of the Lewis-Fei-Ranis growth model of a labor-abundant economy. **Journal of Economics Development**, 16(3), 49-67.
- Koshulko, Oksana. 2018. Personal remittances of labor migrants to Ukraine: benefits for the country, 36-1.
- Kudlyak, Marianna. 2013. A cohort model of labor force participation. **Economic Quarterly**, 99(1), 25-43.
- Kunzmann, Klaus R and Wegener, Michael. 1991. **The pattern of urbanization in Western Europe**, 282-291.
- Kwabena, Gyimah-Brempong, William, Baah-Boateng and John, Oryema. 2018. Service Exports, Economic Growth, and Youth Unemployment in Africa. **National Science Foundation**.
- Lasisi, Taiwo Temitope, Eluwole, Kayode Kolawole, Alola, Uju Violet, Aldieri, Luigi, Vinci, Concetto Paolo and Alola, Andrew Adewale. 2021. Do tourism activities and urbanization drive material consumption in the OECD countries? A quantile regression approach. **Sustainability**, 13(14), 7742.
- Lee, Grace and Parasnis, Jaai. 2014. Discouraged workers in developed countries and added workers in developing countries? Unemployment rate and labour force participation. **Economic Modelling**, 41(90-98).
- Liao, Pei-Ju, Wang, Ping, Wang, Yin-Chi and Yip, Chong Kee. (2020). To Stay or to Migrate? When Becker Meets Harris-Todaro: National Bureau of Economic Research. **Document Number**, 0898-2937
- Liu and Qian. 2012. Unemployment and labor force participation in urban China. **China Economic Review**, 23(1), 18-33.
- . 2012. Unemployment and labor force participation in urban China. **China Economic Review**, 23(1), 18-33.
- Lyu, Haoyang, Dong, Zengchuan and Roobavannan, Mahendran. 2019. Rural unemployment pushes migrants to urban areas in Jiangsu Province, China. **Palgrave Communications**, 5(1), 1-12.
- Matijová, Maria, Onuferová, Erika, Rigelsky, Martin and Stanko, Vladislav. 2019. Impact

- of selected indicators of tourism capacity and performance in the context of the unemployment rate in Slovakia. **Journal of Tourism Services**, 10(19), 1-23.
- Mesnard, Alice. 2001. Temporary migration and intergenerational mobility. **Louvain Economic Review**, 67(1), 59-88.
- Meyer, Dietmar and Shera, Adela. 2017. The impact of remittances on economic growth: An econometric model. **Economia**, 18(2), 147-155.
- Michael, Harris John & Todaro. 1970. Migration, unemployment and development: a two-sector analysis. **The American economic review**, 60(1), 126-142.
- Minh, Dao. 2002. An analysis of growth of urbanization in developing economies. **The Journal of Developing Areas** 81-91.
- Murakami, Enerelt, Yamada, Eiji and Sioson, Erica Paula. 2021. The impact of migration and remittances on labor supply in Tajikistan. **Journal of Asian Economics**, 73, 101-268.
- Nagashima, Masaharu. 2018. A condition for the reduction of urban unemployment in the Harris–Todaro model. **Asia-Pacific Journal of Regional Science**, 2(
- Network, European Migration. 2020. THE IMPACT OF COVID-19 ON REMITTANCES IN EU AND OECD COUNTRIES. **European Commission**.
- Nichols, Austin, Mitchell, Josh and Lindner, Stephan. 2013. Consequences of long-term unemployment. **Washington, DC: The Urban Institute**.
- OECD. 2001. **THE EMPLOYMENT OF FOREIGNERS: OUTLOOK AND ISSUES IN OECD COUNTRIES**. [Online]. Available <https://www.oecd.org/els/emp/2079451.pdf>
- . 2011. **International Migration Outlook**, OECD Publishing, Paris.
- . 2018. **THE SERVICE ECONOMY - OECD. SCIENCE TECHNOLOGY INDUSTRY**.
- . 2019a. **Cities in the World A NEW PERSPECTIVE ON URBANISATION**. [Online]. Available <https://www.oecd-ilibrary.org/docserver/d0efcbda-en.pdf?expires=1652410944&id=id&accname=guest&checksum=D6F3489920561C8EE0FF26125B34FCA5>
- . 2019b. **The new immigrants Global trends in migration towards OECD countries. Migration Data Brief**.
- . 2020. **Discover the OECD**. [Online]. Available <https://www.oecd.org/general/Key-information-about-the-OECD.pdf>

- Ozerkek, Yasemin. 2013. Unemployment and labor force participation: A panel cointegration analysis for European countries. **Applied Econometrics International Development**, 13(1), 67-76.
- Panwar, Namrata S and Mishra, Alok Kumar. 2020. COVID-19 crisis and urbanization, migration and inclusive city policies in India: A new theoretical framework. **Journal of Public Affairs**, 20(4), 2249.
- Papandrea, Franco and Albon, Robert. 2004. A model of employment in the arts. **Australian Economic Papers**, 43(3), 277-287.
- Phillips, Peter CB and Hansen, Bruce E. 1990. Statistical inference in instrumental variables regression with I (1) processes. **The Review of Economic Studies**, 57(1), 99-125.
- Publishing, OECD. 2015. **The metropolitan century: Understanding urbanisation and its consequences**. OECD Publishing.
- Puspadjuita, Erna AR. 2018. Factors that Influence the rate of unemployment in Indonesia. **International Journal of Economics Finance**, 10(1), 140-147.
- Quigley, John M. 2008. Urbanization, agglomeration, and economic development. **Urbanization growth**, 115
- Quintana, David Castells and Royuela, Vicente. 2012. Unemployment and long-run economic growth: The role of income inequality and urbanisation. **Investigaciones Regionales-Journal of Regional Research**, (24), 153-173.
- Ravi, Shamika, Kapoor, Mudit and Ahluwalia, Rahul. 2012. The impact of NREGS on urbanization in India. **Available at SSRN 2134778**.
- Renis, Gustav and Fei, John CH. 1961. A theory of economic development. **The American economic review**, 533-565.
- Riaz, Asma and Zafar, Fareeha. 2018. **Determinants of unemployment in less developed countries**. EDP Sciences.
- Rifkin and Jeremy. 1996. New technology and the end of jobs. **The case against the global economy**, 108-121.
- Sadorsky, Perry. 2014. The effect of urbanization and industrialization on energy use in emerging economies: Implications for sustainable development. **American**

Journal of Economics Sociology, 73(2), 392-409.

SATO, Yasuhira and Yves, Zenou. (2014). How urbanization affects employment and social interactions: Discussion Paper. **Document Number**.

Sen, Pronab. 2017. The puzzle of Indian urbanization. **The Mint**.

Shaw and Paul, R. 1974. Land tenure and the rural exodus in Latin America. **Economic Development Cultural Change**, 23(1), 123-132.

Singh, K, Gopal, Siahpush and Mohammad. 2016. Inequalities in US life expectancy by area unemployment level, 1990–2010. **Scientifica**.

Singh, SP, Aggarwal and RK. 1998. Rural-Urban migration: the role of push and pull factors revisited. **The Indian Journal of Labour Economics**, 41(4), 653-667.

Skuflic, Lorena and Vuckovic, Valentina. 2018. The effect of emigration on unemployment rates: the case of EU emigrant countries. **Economic research-Ekonomska istraživanja**, 31(1), 1826-1836.

Snyder, Stephen and Evans, William. 2006. The effect of income on mortality: evidence from the social security notch. **The review of economics statistics**, 88(3), 482-495.

Soava, Georgeta, Mehedintu, Anca, Sterpu, Mihaela and Raduteanu, Mircea. 2020. Impact of Employed Labor Force, Investment, and Remittances on Economic Growth in EU Countries. **Sustainability**, 12(23), 10141.

Sricharoen, Thitiwan. 2013. The Impact of Economic Crisis on Unemployment and Labor Migration in the Northeast of Thailand. **Advances in Management Applied Economics**, 3(2), 103.

Standing, Guy. 1984. **Population mobility and productive relations: demographic links and policy evolution**. The World Bank.

Stiglitz, Joseph. 1974. Alternative theories of wage determination and unemployment in LDC's: The labor turnover model. **The Quarterly Journal of Economics**, 88(2), 194-227.

SU, Weidong and LI, Baohua. 2011. Urbanization, industrialization and service industries agglomeration: Evidence from panel data of Chinese provincial regions. **Canadian Social Science**, 7(4), 186-189.

- Suits and B, Daniel. 1985. US farm migration: An application of the Harris-Todaro model. **Economic Development Cultural Change**, 33(4), 815-828.
- Tafran, Khaled, Tumin, Makmor and Osman, Ahmad Farid. 2020. Poverty, income, and unemployment as determinants of life expectancy: Empirical evidence from panel data of thirteen Malaysian states. **Iranian journal of public health**, 49(2), 294.
- TIRAŞ, Hacı Hayrettin and ÖZBEK, Sefa. 2020. OECD Ülkelerinde Doğuştan Yaşam Beklentisinin Belirleyicilerinin Ekonometrik Analizi. **Business Management Studies: An International Journal**, 8(3), 2893-2923.
- Todaro. 1997. Urbanization and rural-urban migration: Theory and Policy. **Economic Development**.
- Todaro and P, Michael. 1997. Urbanization, unemployment and migration in Africa: Theory and policy.
- Todaro, Michael. (1980). Internal migration in developing countries: a survey. In **Population and economic change in developing countries: University of Chicago Press**, 361-402.
- Todaro, Michael P. 1976. Internal migration in developing countries; a review of theory, evidence, methodology and research priorities. **International Labour Office**.
- . 1997. Urbanization, unemployment and migration in Africa: Theory and policy.
- Todaro, P. Michael and Stephen, C. Smith. 2012. Economic Development, Ninth Edition. **United Kingdom: Pearson Education Limited**.
- Tregenna, Fiona. 2008. The contributions of manufacturing and services to employment creation and growth in South Africa. **South African Journal of Economics**, 76, 175-204.
- Tripathi, Sabyasachi and Kaur, Hardeep. 2017. Determinants of rural to urban migration in large agglomerations in India: An empirical analysis.
- Tsaurai, Kunofiwa. 2020. Investigating Personal Remittances-Unemployment-Inequality Nexus in Emerging Markets. **Euro Economica**, 39(1).
- UNFPA. 2007. State of World Population 2007: Unleashing the Potential of Urban Growth. **New York: UNFPA**12-019.

- University, Mahidol. 2022. **The Harris Todaro Model** [Online]. Available
<https://studylib.net/doc/11712998/the-harris-todaro-model>
- Uzonwanne, Maria Chinecherem, Iregbenu, Paul Chinenye and Ezenekwe. 2015.
 Sustainable development in Nigeria and the problem of urbanization and urban
 unemployment. **Australian Journal Of Business Management Research**,
 4(10), 1-8.
- Wadsworth, Pissarides and Christopher A. 1989. Unemployment and the inter-regional
 mobility of labour. **The Economic Journal**, 99(397), 739-755.
- Ward, Neil and Brown, David. 2009. Placing the rural in regional development.
Regional studies, 43(10), 1237-1244.
- Wölfl, Anita. 2005. **The service economy in OECD countries**. OECD Paris.
- Wongmonta and Sasiwooth. 2017. The Determinants of Migrant Remittance Behavior: A
 Thai Case Study. **Thailand The World Economy**, 35(2), 39-63.
- Yuan, Zhang. 2016. Urbanization, inequality, and poverty in the People's Republic of
 China.
- Zeng, Shi hong and Xia, Jie chang. 2016. Why rapid urbanization process cannot
 improve employment absorption capacity of service industry in China. **China
 Finance Economic Review**, 4(1), 1-12.
- Zenou, Yves. 2007. Rural-Urban Migration and Unemployment. **Theory and Policy
 Implications**.
- . 2011. Rural-urban migration and unemployment: theory and policy implications.
Journal of regional science, 51(1), 65-82.
- Zylberberg, Cahuc. (2004). Labor Economics: MIT Press, Cambridge, MA.
- ราชภัฏธนบุรี. 2017. Migration on the Path of Thailand's Industrial Development.
Economics Public Policy Journal, 8(16), 67-83.

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล ณัฐริกา สวรรณรัตน์
เกิดเมื่อ 23 มกราคม 2541
ประวัติการศึกษา ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์ประยุกต์

